

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

Kolíkáč – Lokty moc u těla

Krátký-krátký, opojný to pocit po té šílené zimě, balík natřískaný veteránskými hvězdami první velikosti, se zinním dvojčetem Kaprem se zakomponovat do druhé brázdy a vyrazit vstříc prvnímu dobrodružství letošní sezóny. Pohlídat si Joníka z BMC, ten by měl být mým vodičem, ale zatím je to „trma vrma“, první sjezd, kde je nejlepší stopa mezi dírami jen uprostřed silnice jsme zvládli, i první magnet k Hostouni není cítit, jo mělo by to jít. Ale žádné bláznění, stále ukázněně v závětrí a hlavně zachytit rozhodující porcování. Ale čelo je hodně vyrovnané, stále jedeme minimálně ve 40 lidech a před námi uprchlík z KC Brno, kterého hlavní favoriti vyhodnotili jako neškodného. S Kaprem prohodit pár povzbudivých slov a vrhnout se jako stín za Joníkem, který roztáčí svoje zipy na špici. Na toto jsme se tak těšili a je to tu! Myšák je hodně aktivní, zezadu to jistí VSid, je to dobré, oranžová kref tu stále je! Kolem Lidic svěřené nohy, jen Standa Vohník trochu zlobí na špici... kostky se blíží, ale moc se sítem nestaly, i když pár kusů odpadlo, stále přes 30 hlav se cpe do děravého sjezdu. KC Brno dojeto a za Makotřasy za ostrou levou, přichází smolná chvíle pro Kapra, prdlý drát, ještě chvíli zkouší jet, mě to v hlavě šrotuje, jak ho zachránit ... na moje kole nesedne, má jiné kufry ... do háje, toto se nemělo stát . Jsem najednou jak bez duše, bez Kapra to prostě není ono, ještě navíc když před Hřebčí mi Sekyrka šeptá do ucha: „ Máš tam vzadu Karla ...“ ... chce se mi brečet ... odpojili mi proud, jen se bezvládně převaluji v té mase těl ... kostky vykuckám a na Janu s Luckou zakřičím, že Kapr má defekt a nechám si nalít, jako každý okruh, neskutečnou orange energii od Kocoura, který vytváří se svým megafonem skvělý kotel! U hřbitova ještě prohodit se VSidem pár slov a zhodnotit, jestli se jede pomalu nebo rychle, já mu tvrdím, že všechno ještě přijde . A bohužel moje tušení se vyplnilo hodně rychle, za Hostouni nechápavě koukám, že se oddělilo vepředu několik jednotlivců a pomalu nám odjíždí ... tak to ještě scházelo, chvilka nepozornosti, zaváhání v zadních pozicích a je vymalováno ... navíc, když jsou tam dresy BMC ... již jsem pozbyl veškeré naděje, ale za Makotřasy, na rovince okolo Lidic si režii závodu do svých rukou bere matador Míra Kakač. A já neváhám, hodím háček, a po chvíli je grupa sjeta, i když se pak dozvídám, že moc nespolečně pracovali, ale v tuto chvíli je to velká vzpruha, jsme zase již po kupě, přes 30 hlav, které asi dnes nic nerozdělí. Navíc sjíždíme skupinky mladochů, kteří se s námi promísili. Poslední okruh, před Běloky je tu pro mě další intenzivní zážitek, Sekyrka svým typicky nenápadným způsobem začíná mizet, zkusím to, mohutnými přískoky jsem si ho docvakl, ohlédnu se, za námi díra 50m, uáááá, dokonce mám i síly na vystřídání, ihned naskakuje film Běleč 2012 a hned se ptám: „Zkusíme to?“. Nevím ani, jestli Jirka odpověděl, zkusíme to co to dá, ale při ohlédnutí před Běloky je jasno, rozzuřená zvířata jsme jen rozdráždili a míří rychle k nám. Tak to nevyšlo, bohužel se pro mě naplňuje černý scénář, hromadný spurt v hodně technickém dojezdu, to je přesně moje parketa . Navíc se rovina kolem Lidic jede snad 25km/h., stále kolem 40 lidí, silnice narvaná od krajnice ke krajnici, jede se travou, štěrkem, každý chce být vepředu, navíc i mladochi se neštítí se tam cpát... Připadám si jako ve frontě na maso, v Hřebčí se prodává asi se slevou, a mačkanice je to veliká. Když už by byla šance se potáhnout, tak proti nám stojí traktory, které udělaly skvělý trychtýř ... konec kámo, dnes ti to zase prohrála hlava, bázeň a lokty moc u těla...

Lěňa – Toto letělo!

Poprvé jedu na První šlápnutí jen se svézt bez motivace pomoci Diablovu týmu. Možná sobecké, prostě jsem tentokrát neměl tu vnitřní sílu která by mě donutila ve dnu volna vstávat v 5:30h a hlavně když jsem viděl ten dlouhý seznam pomocníků nepochyboval jsem o tom, že když ráno nepřijedu nikdo si toho ani nevšimne. Před startem se domlouvám s Dreamrem na společném úniku hned po startu. Hlavní důvod je samozřejmě prožít první kilometry v pohodě bez stresu. Při rozjíždění se mi tento nápad zdá hodně bláznivý, protože za kostkama fouká dost z boku a to nemám rád. Jenže Dreamer je neoblobný, prostě se jede! Radím se jako již tradičně do první řady, vedle sebe celou eskadru z Author Lawi a samozřejmě Dreamra, takže nic nechybí. Kocour s Diablem nám to krásně odmávali, Dreamer vyletěl jako z praku, já se více soustředím na rychlé zacvaknutí do pedálu tak ztrácím takových dvacet pozic. Do předu se mi nedaří jen tak dostat, proti jsou díry v silnici a úzká zatáčka, jenže když vidím ten

oranžový zadek jak si to peláší už za kostkama dobrých dvacet metrů před balíkem nedá mi to a jdu do toho taky, ještě mě povzbudí Dreamrovo otočení jestli jako jedu taky... Jo Dreamre, jedu! Během chvíle tam mám něco přes 40km/h ještě si schodím a v zatáčce mám 50km/h, uff jsem za naším maratonským rakeťákem, Dreamer potřebuje odstřídat nemůžu tedy odpočívat a jedu kreff proti větru jak kráva, rychlost padá na 45km/h, moc dlouho to nejsem schopný udržet tak odstřídávám, při tomto pohybu se jen ohlédnou jak to vypadá za námi, máme dobrých sto metrů náskok, ale špic okupují jen bíločerné dresy Lawi, kteří se ani moc nemačkají. Dávám si rychle dohromady: My dva, jedem kreff, vítr proti a za námi osmička jen v tempu jedoucích kluků, buků. Hned sděluju Dreamrovi, že to balím. Ani neprotestuje a balí to taky. Nechci aby nás balík jen tak převálcovoval proto neshazuju jen proklepávám a protáčím nohy, do nájezdu na první letošní sjezd jsme opět v balíku, já bohužel ne v závětrí... Musím jet hranu aby mi to pendolino neujelo což málem odnáším v prvním hupu před Houstoni, do kterého vjíždím zakyselen a ještě si dávám tím, že točím těžší převod než který bych měl mít a vše v sedě, takže nahoře před vjezdem do Houstoně mám v očích zase po roce mlhu a opravdu mám co dělat abych neudělal díru. Jo jsem tam, sjezd je v pohodě, držím se spíše vlevo kde je méně děr. Ve výjezdu z Houstoně na větrnou rovinku chytám menší díru, ale je tady se mnou motorka alias Time z Lawi, které jdu do háku a díky převodu 50x12 jsem bezpečně ve skupině, ale žádné vytáčení nohou se nekoná, letným pohledem vidím, že tam mám 65km/h a jedeme po rovině! Začínám cítit koleno, které zatím díky ortéze drží, ale začínám si říkat, jestli to takhle půjde dál radši z toho slezu. Dvojhrb v Bělokách se mi jede dobře, musím spíš brzdít než jet hranu, čelo se zklidnilo takže vím, že minimálně do Lidic to dám. Po vracečce v Makrotřasech následuje tradiční spurt, opět se po spurtu nohy nevytácejí, ale jede se pěkná muzika. Konečně se mi daří být schovaný a jen si užívat tohoto krásného letu. Do Hřebče se najíždí v klídku, všichni se šetří na první Hřebečské kostky, bohužel na ně najíždím hodně z vnitřku což pro mě znamená skoro zastavit, vše rozjíždět znovu a ještě k tomu jedu úplně vlevo, kde jsou kostky hodně rozbité s velkými dírami a jen je přejet mi bere dost sil. Před sebou vidím bojujícího Technika, kterému Zippy pěkně duní. Dojet na vrchol mě díky špatně zvolené stopě stojí dost sil, naštěstí nohy jsou dobré proto za kostkama shazuju, jedu na sílu opět kolem 45km/h místy šterkem, zejména díky jednomu blbovi z KC Brno, který mi hází takovou vlnu, že jsem rád, že mi na tom šterku nepodklouzlo v této rychlosti přední kolo! Ve sjezdu jde přede mě Jirus, fajn kluk vlasatá je tady. Druhý hup před Houstoni už jedu v lepší stopě u krajnice za Jirkou Bouškou, jdu hned od spoda ze sedla a díky tomu mám nahoře dost sil na další spurt, tentokrát jej dávám v pohodě a ještě mám Dreamra po boku. Před Makrotřasy jen tak zkontroluju Garmina, kde se na mě směje průměrná rychlost 43,2km/h! Kluci z Lawi se pěkně snaží! Na další kostky se mi daří najet v naprosto skvělé stopě, díky které nemusím vůbec zpomalovat, jedu v sedle a velmi lehce na konci kostek musím ještě brzdít jak to frčelo. Třetí okruh se jel rovnoměrně až někde před Lidicemi mi Michal Somr říká, že Něža ještě s někým odjeli proto se už moc nejede. Škoda, mohl jsem jet s nimi...teda kdyby jim nevadilo, že nestřídám J. Ve čtvrtém okruhu se nic zvláštního nestalo jen se mi připoměl marnej Honzis, že je ještě tady. Stihl jsem prohodit pár slov s Milanem Procházkou od Dextrů, Salo si taky pobrukával jak se mu skvěle jede, Jirka Ježek se na špici staral o pár vzruchů, bylo na něm vidět, že když se nejelo nebavilo ho to a hned to jel dopředu rozhybat. A to mě vždy bavilo. Před nájezdem do posledního okruhu jsem čekal nějakou bouři na kostkách, která se nekonala, ale na rovince u hřbitova jsem měl už problém, jelo se zase šterkem a mě začaly tuhnout nohy. Hub před Houstoni pěkně bolí, Dreamer se kolem mě jen převalí, sakra co se děje? Opustili mě cukry? Pro jistotu do sebe házím gel, ale bojím se, že už je to pozdě. Před Makrotřasy vidím jak si to Jirus dává v úniku před balíkem, safra ten má formu a to ještě není květen! Na dvojhrbu z Bělok to ze začátku vypadá dobře, první hrb spíše probrzdím, ale cítím zatuhlé nohy v nájezdu na druhý hrb mi nohy ztuhly úplně, zkouším to rozjet v sedě, nic nepomáhá, ještě vstanu, ale to byla chyba nohy se totálně zakyselily, propadám se až na chvost, ještě kontroluji jestli je někdo za mnou, nikoho nevidím, sakra hold musím jet. Ještě slyším Camrdu, jak mě povzbuzuje z příkopu což mi přidává watty, ale jo jsem tam! Do Hřebče to už je legrace, moc se to nemele a já vím, že se svýma nohama nemám ve spurtu naší asi třicetičlenné grupy moc šancí, proto se soustředím jen abych někoho nesrazil. V nájezdu na kostky jedu zase špatnou vnitřní stopu což znamená, že se musím rozjíždět opět z nuly a to safra bolí, většina lidí mi ujíždí, marnej Honzis si mě dává jako malinu, mám chuť dát malou, ale v tom vidím před sebou červený dres Ludka

Kvapila jak už nespurtuje, ale jen to tak dojíždí ááá to by bylo fajn zaříznout BMC! Tak to ještě zkusím, ale je to spíš parodie na jízdu ve stoje, nekoná se žádné zrychlení, jen musím překonávat bolest obou nohou, Luděk mi dává třicet centimetrů. Škoda. Celkově vzato, to bylo super! Diablovic tým odvedl dokonalou práci za co jim dávám obrovský dík. Za 87minut jsem to tady ještě nikdy neujel, užíval jsem si oranžové společnosti Dreamra, Jiruse, Technika po celý závod a na těch rovinách toto letělo!

MEČEŘÍŽ (SOJOVICE)

Kolíkáč – Jak nebýt ve správný čas na správném místě

Po čtvrtěním průplachu a pátečním brzkém ranním vytočení nohou, které naštěstí proběhlo jen ve verzi nahazující silnice, jsem se podle předpovědi pana Aladina začal těšit na suchý průběh v Mečeříži. Ale opak byl pravdou, sedíme s HonzouB v autě, 30 minut do startu, máme již zaprezentováno a vedeme filozofické řeči o smyslu cyklistiky, neúnavný déšť bubnuje do střechy, ne dnes to bude stejné jako ve čtvrtek. Ale co má říkat taková Ivča, která si to užívá již po třetí v tomto týdnu, ne jdeme do toho! Navlíkám na sebe teplejší variantu oblečků a v provazech vody jedeme na start. Snad aspoň jeden okruh se nebude útočit a jen se v klidu rozjedeme, což se také potvrzuje, rozvázným tempem se seznamujeme se všemi nástrahami na okruhu. Mám trochu obavy, co se mnou udělaly Doksy, tak se jen vezu na ocase, za to Myšák jede jako z praku, stále ho vidím u špice, ale je to ještě pěkná dálka do cíle, ty big moments ještě určitě přijdou. V prvních Kochánkách docela cítím stehna, hmm, tak to přišlo brzy, ale pak se to nějak zázračně rozjelo a již jsem je neucítil. Okruh za námi, jdeme do toho nanovo, snažím se taky prokousat dopředu, stále famózně leje, ale není mi naštěstí zima jako ve čtvrtek, ty vrstvy oblečení jsou znát. Aj druhé Kochánky a Myšák defektí, tak to je smůla, dnes jel fakt parádně! Zůstávám sám samotinký z orange, z BMC je tu snad 10 lidí, jinak je to směsice týmů, většinou po jednotlivcích Najíždíme do nejrozbítejšího úseku před Mečeříží, fouká proti, docela se to mele, najednou šleh a přede mnou se válí Robert Kleiner, než se z toho vzpamatuji a vykuknu, co se děje na špici, tak se zrodil rozhodující moment závodu. Vitas +1 odskočili a BMC začalo brzdit jako o život. No pěkný, jsou ale na dohled, v tu chvíli věřím, že je ještě sjedeme. Ale bohužel tu není síla a vůle jet, je to rozbito do jednotlivců, kteří chvíli rozjedou tempo, ale další nevystřídá, většinou si tam šikovně najede Jirka Sekera a čeká, co se bude dít. Z Mečeříže dolů z kopce si dokonce dovolím ulevit za jízdy a pak si balík znovu doskočit, no prostě nejede se a nejede. Je pravda, že tomu taky moc nepomáhám, po chvíli na špici, kde mě střídá jen neúnavný Robert Skřeček se znechuceně vracím dozadu balíku a říkám si, co já bych plýtvat ze silami, když se tady dalších 15 lidí jen veze ... Vrcholem je, když to znovu s Robertem zkusíme a celé BMC nám fandí za zády a říká, kluci jed'te jed'te, máte dobrý kola, to ještě Vitase sjedete, vždyť on už určitě nemůže. Vzpomínám na Kapra, ten by za to určitě dokázal vzít, no on by asi jel spíše v tom úniku s Vitasem... Tak zase nic, zase jsem zalezl dozadu, poslední okruh, stále na rovnějších úsecích vidíme blikající motorku a za ní dva uprchlíky, ale je to marnost, prostě se neposkládáme tak, aby se točil vepředu kolotoč ve více lidech. Nohy překvapivě jedou, cítím se skvěle, ale vím, že závěrečný spurt, bude hlavně o ostrých loktech, a to nebude nic pro mě. Poslední Kochánky ještě zkusím trochu přišlápnout na špici, třeba se někdo chytne, ale za mnou jako stín Jirka Sekera nebo Robert Kleiner, prostě si to kluci skvěle zrežírovali. A tak závěr je přesně takový, jaký jsem nechtěl, ti co se vezli, na špici se neukázali, mají najednou mraky sil a hlava nehlava to pálí do cílového magnetu. Hold každý bod se počítá. Trocha hořkosti, asi bylo navíc, nohy překvapivě jely, dnes jsem prostě nebyl ve správný čas na správném místě. Gratulace BMC, pěkně to ovládli.

Léňa – Deštivá Mečeříž

V Mečeříži jsem minulý rok zažil poslední vydařený závod roku, prostě mám tento okruh rád a to, že se pojede v dešti mi nemohlo zabránit si závod znovu užít. Oproti čtvrtěním mokrým Doksům nejsem vůbec rozjetý, sedím s Technikem v autě až do doby, kdy nám chybí tři minuty do startu, teplo je nadevše. Na startu stojím ve druhé brázdě za HonzouB, nezacvakl jsem na poprvé tak myšlenky na únik po startu jsou zavrženy, spíš jsem rád, že se pohybuju kolem třicátého místa, tempo je rozvázně nikomu

se nechce jet, takže v mém okolí se pohybují jedinci, kteří v balíku moc neumí díky čemuž musím často na brzdy což v proudech vody je dost nepříjemné. Zahlásím Technikovi, který si to šine přede mnou, že musíme dopředu. Bereme to po levé krajnici až na samou špici, kde úřaduje duo Smejky a Luděk Kvapil. Pozdravím Smejkyho, dávám mu pár otázek, ale vůbec nemluví je plně soustředěný na týmové úkoly, škoda. První sjezd v Hlavně se jede díky bohu opatrně ve výjezdu se také nespurtuje, probíhá typické seznamování s okruhem, první nástup registruju v rodišti Johnnyho v Předměřístích nad Jizerou, kdy jde do úniku čtveřice výtržníků chybí tam kdokoli z Lawi, takže mi je jasné, že to dlouho nevydrží, ale jedeme mírně po větru a v dalších kilometrech nás čekají první Kochánky tak jdu za nimi, jedu kolem 60km/h a na mostě před Kochánky je mám, jakmile jsem u nich vidím, že přestali jet, roztrousili se jak holuby na náměstí, jsem rozjetý tak si to na Kochánky šinu pěkně dál a vidím, že mám za sebou celý balík vyskládaný do lajničky, střídat se nikomu nechce tak to táhnu přes Kochánky až do poloviny kopce, kde mě střídá Červajs s Ludkem a Smejky, nechci se propadat tak jdu hned za Smejkyho, je velký, takže se za ním dobře jede. Toto naše kvarteto jede až na hlavní, kde se přestane úplně jet, trio z BMC si zalézá a jsem na čele zase sám a to vůbec nejedu, v klidu vytáčím nohy, obcerstvuj se, otáčím se, protože se chci schovat proti větru co nám jde naproti, ale marné nikdo mě nepouští, ještě že tady máme kluky z Lawi, Peťa Nováků vystřelí po mé levici, za ním Néža, Smejky, Luděk tak jdu taky najednou jedeme pade a zase lajnu, bohužel tempo skončilo po pár stovkách metrů a do Mečeříže jedeme zase klídek hup do druhého kola mě bolí, protože jedu kravskéj převod, který mě málem zatavuje. Jak bylo první kolo seznamovací tentokrát se jede už od začátku, není to kudla, ale už tady nevidím žádný pomatence, ze špice se nehne BMC duo Smejky, Luděk a vždy někdo z Lawi. Za kostelním Hlavnem začíná úsek nástupů na rovinách, tempo je hodně trhané, jelikož se chci bavit tak se snažím většinu nástupů pochyťat, což mi pěkně strouhá nohy, a druhé Kochánky mě na horizontu pěkně bolí, naštěstí konec kopce je po větru a těch 45km/h se tam dá jet v háku bez zakyselení, další nástupy následují zase až na hlavní, tentokrát si couvám z top ten a nechávám to sjíždění na jiných, nejsme ještě v polovině tak se nechci zasekat. V třetím okruhu jedu více úsporně, párkrát se s Technikem objevíme na samé špici závodu, raketák se mě několikrát ptá, zda-li chci ujet, vždy jej odmítnu, že je brzy, jj užívali jsme si to. Tento okruh jsem spíš prokecal než projel, kdybych měl diktafon jistě bych měl pár sloupků z rozhovorů s Peťou Novákem, Néžou a jejich kapitánem, s Néžou se nejlépe povídalo na špici kopce v Kochánkách, kde mi v našem rozhovoru postupně docházel dech, zatímco Venca snad ani nevěděl, že jedeme do kopce, v nájezdu na hlavní jsem se jel radši pěkně schovat a vydýchat, ale ne na dlouho. Neboť těsně před odbočkou na Mečeříž nastoupil Néža, ale jen tak nepatrně, sice jsem mu poděkoval za vzruh, ale i tak jsem mu musel ukázat jak se nastupuje správně, najel jsem si úplně doleva, zařadil 50x12, roztočil frekvenci 120 a nastoupil s Radkem Šuvadou za zadním kolem a to vše s podrobným komentářem snad byla sranda J. Ve čtvrtém okruhu jsem přestal vnímat déšť už jsem se chtěl někoho zeptat, abych se ujistil, že fakt neprší, ale vzdal jsem to. Na špici se začaly stále více objevovat kluci z Lawi co mě bavilo tak to jak to klukům pěkně funguje, vždy když někdo projel kolem kapitána Dana tak tam něco proběhlo, bohužel mluví jazykem, kterému můj lid nerozumí tak nevím co dostávali za úkoly, ale bylo zřejmé, že chtějí aby nikdo neodjel a vše šlo do spurtu. V tomto okruhu také poprvé registruju Zahradu, dnes je na něm vidět, že nemá svůj den na povídání tak do něj moc nehučím, škoda. Začínají nastupovat jednotlivci z Favoritu Brno, pak nějací samorosti bez týmové příslušnosti, ale vše v klídku pochyťávají Lawitřáci také jsem si užil jízdu na motorkou z Teplic, Jirkou Novákem při jednom takovém sjíždění, za Hlavnem zase někdo nastoupil, Smejkyho měl v háku a najednou byla díra 50m, motorka z Teplic si shodila a jen pomaloučku točila, šel jsem za zadní kolo a prožíval pocity Néži nebo Maliny na Prsu, kteří si tohoto způsobu jízdy užili do sytosti. Byla to paráda, sice to bylo dost cítit zejména na stehnech, ale ten fičák stál za to. Po sjetí „uprchlíků“ jsem se zase musel vydýchat v balíku, ale stálo to za to. Čtvrté Kochánky jsem přežil o chlup, najížděl jsem do kopce kolem třicáté pozice, tím jsem se dostal do pozice, kdy jsem si nemohl jet své, ale to co jeli ti kolem mě, takže v první zatáčce, kde se kopec vzpřimuje jsem si musel přibrzdit a tím jsem za boha nemohl roztočit svůj převod 50x19, hodil jsem tam španěla, ale v zápětí mi spadl řetěz na malou placku, tím jsem ztratil nejen rytmus, ale i rychlost, návrat mě stál opravdu dost sil a na vršku jsem si metrovou díru sjížděl s mlhou v očích v tepech kolem 190, uff to jsem měl o fous. Pátý okruh definitivně ovládali kluci z Lawi vepředu byli snad všichni, tempo bylo díky tomu pravidelné

bez větších nástupů, najednou se dopředu začaly cpát lidi, které jsem celý závod neviděl, několikrát mě málem shodil do škarpy Vajda, naštěstí tento jeho způsob jízdy už znám tak jsem to vždy čekal a vše ustál. Jede se spíše v lajně nebo maximálně ve dvojíčkách, někteří jedou jako šilenci tak se bohužel před Kochánky propadám do druhé poloviny balíku což opět znamená v nájezdu do kopce brzdit, ale tentokrát neshazuju na španěla, ale drtím převod 50x21, pěkně mě to zavaňuje, začínám se propadat, rvu to co se dá, frekvenci musím mít maximálně šedesát, ale strach, že si shodím a už to neroztočím je větší, nastává pro mě nejhorší minuta závodu, kdy jedu naprostou krefff tzn. s mlhou v očích, ale jo jsem tam. Na hlavní se to začíná míchat, nechci riskovat tak se nikam necpu a jen vytáčím nohy. Těsně před Mečeříží se začíná teprve jet pořádné tempo, rád bych si naskočil, ale opět zleva mě vytlačují lidi, které jsem poprvé uviděl až tady, supr to se na to můžu vykašlat, tak tak činím. Pouštím všechny před sebe do té mlýnice a do cíle to už jen dojíždím setrvačností. Sice jsem přišel o dost bodů, ale spát půjdu s vědomím, že jsem si závod užil po všech stránkách, žádné vození, ale závodění to bylo! Tým Tomáše Vítáčka opět uspořádal super závod bez jakýchkoliv organizačních zádrhelů, překvapilo mě duo Smejky Luděk, kteří celý závod neopustili top pět, smekám, skvěle jel Technik, který si to také jistě užíval plnými doušky, prostě to bylo úžasné, déšť, ne déšť.

Myšák – To jsem tady ještě nezažil

Dneska mi to tak super začalo. První kolo nohy jeli a první Kochánky vyjíždím bok po boku s Jirkou Sekerou a za ním pak až na hlavní a stále v čele balíku. To bylo něco. Sigma se přehoupla přes 500W a pak už jsem nevnímala. A to jsem mu jel v háku. Co tam musel točit on, to fakt nevím. Pořád jsem si říkala, že to není možný, že se mi to snad jen zdá. To jsem tady ještě nezažil. Tady mi to vždy ujelo. Druhé kolo se mi jelo taky dobře a věřil jsem, že dám s balíkem Kochánky i podruhé, ale bohužel při nájezdu do kopce najednou ten nepříjemný zvuk ucházejícího vzduchu. Koukám kdo je ten chudák. Nikdo, to já. Notně demoralizován hážím kolo do trávy a jen smutně koukám jak balík mizí za zatáčkou. Pak mi to nedá a dám se do opravy. Trvá to věky. Ruce zkrěhlé nechtějí spolupracovat a kolem mě míjí první odpadlíci. Daří se a já začnu nafukovat, ale co to. Špatná duše. Uchází, asi je prošoupaná o nářadí v brašně. Mám ještě jednu a tak dávám repete. Asi po deseti minutách mě míjí Alf s Ivčou a já stále bojuji s pláštěm. Konečně hotovo a hustím tak 3-4 bary (napočítal jsem 180 štouchů) a kolo pořád nic moc. Víc ta minipumpička zkrátka nezvládne. Podle času, když projížděli, mám na Ivču s Alfem tak pět minut díru, ale zkusím je dojet, abych jim pomohl v tom větru. Trvalo to celé kolo, ale na rovince před Mečeříží jsem je docvakul. Byla to taková malá časovka na podhuštěném kole. Pak jsme se s Alfem točili na špici. Alf podával skvělý výkon a díky tomu jsme se rozhodně neflákali. Ivča statečně šlapala a šlapalo jí to dobře, to mi věřte. Chvilími jsem se neuhlídal a říkám si, že jedu moc. Ohlédnu se a Ivča tam je. Super výkon od obou dvou. Tak uteče celé čtvrté kolo. Pro projetí cíle moc na nic nečekám, jen se rozloučím s Alfem a Ivčou a jedu se rychle se převléci do auta do suchého. Směr Praha jedu trochu rozmrzele. Dnes jsem se cítil rozhodně na lepší výsledek. No, nic. Snad příště

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Malina – Starý dobrý jůjsí!

Celý týden na pracovních cestách, veletrh v Berlíně, návrat do Vsetína. Minulý víkend nějaká střevní viróza a katastrofické počasí. Kilometry za posledních 14 dní žádné. Ideální stav zase ukořisti někde na závodech překvapující skalp. V pátek po anglině v 17:30 sedám na kolo a jedu směr Psáry, Jílové, Krňany, 5-ti kopec, Kamenice. Jsem posekanej, jak dobytek a z letargie mě probírá až orosená plzeň na zahrádce v rukavicích u Sládečků. V sobotu dopoledne se jedu vyjet na 50km. Jsem posekanej ještě víc, celý den se pak válím u rodičů na chatě a večer jdu ochutnat 3 malé pivní speciály na Parukářku a poslechnout si u toho The Tap tap. Nicméně Jedomělice ráno jsou tu a nikdo se neptá: „Trénuješ, šviháš, piješ Regener, chodíš na laktáty, studuješ křivky, nemiluješ, brokolici jíš, řetěz mažeš, nohy depiluješ, kompresky nosíš?“. Letos to je takové underground a vždy velké překvápko, jak to v závodě pojede. Ostatně moment překvapení je to co dělá závod závodem. Bez této úvahy by se snad ani proti Vencovi

Nežerkovi jezdit nedalo. A je to skvělé koření i obráceně. Konkrétní příklad dnes. Jedomělický závod jedu s cílem vyhrát vrchařskou soutěž. Na pořádný špurt po 100 kilometrech nemám ani zdání, za to kopec mi tu vždycky seděl a jezdil jsem ho vpředu, tak vsázím vše na kvapík na čáru VP a závěr neřeším. Cítím se na to, a 53-23 tam v kopci sedí jak prdel na hrnec. Zdravím konstruktéry ze Shimana a Campisti jděte už k čertu! Odjet z balíku se daří vždy bez problémů, překvápko je ovšem na světě – Červajs za zadním kolem. Vzpomínám, jak tenhle boreček v roce 2007 lítal. Pak zasadil, postavil, porodil, potrénoval, zhubl a vrátil. Vrátil se mi do háku akorát vždy pod kopcem. Když jsem to roztrhal, tak pak roztrhal on mě. V prvním kolem jsem ho ještě dal, pak dal on mě, ve třetím kole se tam motal někdo z BMC a já měl co dělat, abych ho sjel. Říkal jsem si dobrý, to Červajs nedá, ale jo dal. Ve čtvrtém kole jsem si nechali 3 na prémii odjet a já už na to neměl morálku a bylo hotovo. Pak se jelo až na Hvězdu, hákují Libora, na Hvězdě sjíždím skupinu před námi. Pak visím za oči až do Řevničova. Křeče jsou zde, po rovině to ještě jde ale v kopci do cíle, to je porod a jsem rád, že jsem dojel na čáru k drahé polovici se alespoň vybrečet. Nesmím zapomenout na Technika a jeho techniku, zaslouží pochvalu, kluk jedna vzdělaná! Dělal závod, sjížděl, z kopce lítal střemhlav jak Jestřáb, loktoval, hádal se s Davidem Jeřábkem. O tom to je, žádná primadona, žádné výmluvy. To se cení, na pivo chodí a heterosexuál je jak víno! Smekám klobouk a těším se na další závody!

Myšák – Jedomělice na samotku

Konečně vyšlo počasí a bude to dnes na krátký-krátký. Bylo na čase, protože celý týden jsem léčil nachlazení z těch mokrých a studených závodů. Sice to ještě cítím na průduškách, ale týden jsem byl bez kola a mám abstínenci. V Jedomělicích stojím snad 15 minut na prezentaci. Hezké počasí a společný závod se SAL sem přilákal hodně lidí. Ze šlapky dorazil Malina, Pantáta, Mike a Technik, který mi představoval doufám že budoucí novou šlapku Jedomělice jsem ještě nejel a tak nevím co můžu čekat. Proto se stavím do předních pozic na start. Hned od startu, jak jinak se za to bere. Je to do kopce a to není nic pro mě, ale držím se v pohodě zašítej. Začnou mě zavírat pomaleji jedoucí jezdci a tak se pomalu propracovávám na levý kraj balíku, abych tomuto předešel a čelo mi necuklo. Fouká tam a jedu za své, ale mám možnost přišlápnout a vždy se o pár míst posunout. Pole se před nájezdem na hlavní natahuje a to mi umožňuje se posunout ještě více a tak na hlavní najíždím asi okolo 10 fleku. Tady kopec ještě utáhne, ale tempo se nemění a pěkně si dávám, ale jsem tam. Za Hvězdou se silnice konečně narovná a já stále v čelních pozicích balíku. Balík se začne rozjíždět a já se zapojuji do kolotoče. Najednou syčivá rána a hned je mi jasné co se děje. Zadní kolo začne plavat. Zvedám ruku a hlásím defekt. Balík ujíždí dál směr Mšec a já nas.... ještě víc než v Mečeříži a řvu s očima upřenými k nebesům. Kur... za co? Jsme v druhém balíku jen dva. Pantáta a já. Bodů i třeba za poslední místo do týmové soutěže by bylo škoda a i tak trochu finanční stránka za dopravu a startovné se přidala k přemlouvání abych to nevzdával. Jelikož se mi to stalo tak dva, tři kilometry od startu miji mě jedna skupinka odpadlíků za druhou v celku rychle. V hlavě jediná myšlenka. Zasn.... contíky. Jdou blbě sundávat a ještě hůře nandávat. Nadávám na ně jako špaček. Jó zlatý Michelinky. Ty jsem sundával rukou, bez montpák a hlavně jsem s nimi za celý tři roky nedefektil. Hotovo a teď zase nafouknout tou minipumpičkou alespoň něco, aby se dalo jet. Mám už odzkoušeno z Mečeříže, že 200 štouchů stačí k dojetí a tak ani o jeden víc. Uklízím věci, dojde se v klidu vymocit a s neurčitou časovou penalizací vyrazím směr Mšec. Na časový zásek jsem radši nekoukal, abych nebyl demoralizovaný ještě víc. Musím se ale nějak namotitovat, jinak to bude jen plácání nohama. Dávám si za cíl sjet Pantátu, který když mě míjel, jel v docela velkém balíčku. Prvního odpadlíka dojíždím už na konci prvního kola v kopci na Jedomělice. Jedoměličák se mi jede super. Najíždím do něj nezahlcený a tak ho doslova vyletím. Pod 18km/h jsem nešel ani v jeho závěru, kde ještě utáhne. Na horizontu Velkou a sprintuji na VP jako kdyby byla pro mě. Další odpadlíky dojíždím při nájezdu na hlavní a jen se kolem nich mihnu a dál svým tempem zalehlý na kole jako při časovce jedu vstříc dalšímu korálku na obzoru. Nešetřím se a беру to alespoň jako lepší trénink. Během druhého kola pár jezdců ještě беру, ale Pantáta stále nikde. Druhý Jedoměličák taky super. Tam předjíždím další. Zkouší se háknout, ale jako v prvním kole dávám nahoře velkou a sprintuju opět do cíle druhého kola jako kdyby bylo poslední. Ohlédnu se a za mnou prázdně. Přes Jedomělice jedu dál ostře. Do kopce už začínám cítit těch 40km na samotku a na hlavní po prvním náznaku křečí беру magnézium, natlačím do sebe banán a stále

vyhlížím skupinku s Pantátou. Kde nic tu nic. Sakra ty jedou jako z praku. To není možný. Vítr se malinko změnil a zesílil. Funí nepříjemně z boku a není tu nikdo za kým bych se mohl na chvilku schovat. Ze Srbče na Pozdeň dám další korálek. Poslední nebudu, ale můj cíl stále není splněn. Najíždím do třetího Jedoměličáku a koho to mé oči vidí v horní části kopce. Početnou skupinku. Jsou daleko, abych viděl jestli je mezi nimi i šlapka. Sakra, po tomto očním kontaktu jedu nahoru zase pěkně naplno. Mihnu se Jedomělicemi a hurá do dalšího brdku. Metr po metru ukrajuji mezeru a netrvá dlouho a při nájezdu na hlavní za Hvězdou je mám. Pantáta tu je, takže cíl splněn. Asi kilometr se vezu na konci skupinky. Rychlost skupinky je nízká a mě nějak nevyhovuje a tak si vystupuju z vláčku a vlevo ho předjíždím. Nasadím tempo, který jsem tu jel i kola předtím a za sebe se neohlížím. Za sebe se ohlédnu až před Mšecí a vidím dva co to uviseli. Odstřídám, ale tempo tím opět uvadlo a tak po odbočení na Srbeč vlezu zase na špici a jedu si svoje. Jednoho jsme vytratilí asi už ve sjezdu a tak v Srbči mám za sebou už jen jeden korálek. Odstřídám, ale borec mi po chvíli hlásí ať jedu, že bude šetřit síly na kopec. No a tedy jedu. Před Pozdní dojíždím Mikeho. Prohodím pár slov a je tu poslední kopec do Jedomělic. Jedu ho už na pohodu, ale i tak si na hoře neodpustím dát velkou a krátký sprint, abych zařídil ještě jeden korálek. Cíl projíždím po skoro 80 Km samotky mým čistým časem bez časové prodlevy při opravě defektu 2:23:18 a s průměrem 33,5Km/h. Nic moc, ale jako trénink dobrý. O skutečný čas mám obavy, jelikož dojezd byl hodně zmatený a nepřehledný. Spousta lidí na krajích silnice smíšených už s dojetými borci a tak vůbec netuším, kde je nějaký časoměřič. No to bude zase bordel ve výsledcích. O kus dál je koridor a tak alespoň tam nahlásím číslo a nechám se překvapit jak to dopadne.

Technik – Jedomělice 2013 - stal se zázrak... krátký, krátký

Konečně zase dneska krátký, krátký a naleštěná jednice. Na startu dost nával. Ukazuje se i náš kápo Malina, kterej ale bohužel pro tento rok nevlastní registraci UAC, takže to mastí jako přichoží. Brzy po startu zaujímám místo v blízkosti špice. Stará známá taktika „aby se bylo kam prosít“ je moje. V prvním kole poznávám nástrahy trati, Malina mě varuje před nebezpečným sjezdem, do kterýho jako obvykle naletí první sjezdařskej divočák Hovorka. Sjezdy v padesátihlavým balíku nejsou zrovna bezpečnou záležitostí a když vidím jak se to tam mele a každou chvíli mě někdo vybrzdí, volím taktiku á la Hovorka, čili rozšvihat to do sjezdu na čele, volit vlastní stopu a za zatáčkou pod sjezdem nelovit zbytečně háka. Na trati je evidentně jedno selektivní místo, a sice brdek před Jedomělicema se sklonem cca 7% a převýšením 100 metrů. V prvním kole jsem pln očekávání, co to se mnou udělá, jestli budu schopen ty blázný uviset. K mému překvapení se nejde až taková kaše a já jsem v pohodě zakukanej v balíku a nikam se necedim. Poklidný tempo naruší až sprinterský souboj o body do vrchařský bodovací soutěže. Maliňák vs. Červenka, ten souboj sledujeme z dálky kolo co kolo. Po prvním Jedoměličáku jede malina v úniku, ale nechává se sjet před nájezdem na hlavní. Snažím se ho sledovat v balíku, abych byl ready na kotvu, kdyby šel zase do úniku. Při jednom ohlédnutí trochu zavravorám a hodím dost hnusnou vlnu, za což dostávám po právu výjeb. Klučina ze Sweapu, co si pouští hubu na špacír, moc respektu ke starším neprokázal. Myslím, že to bude asi výchovou. Druhý a třetí kolo se moc nejede. Jede se dokonce takový hovno, že se v jednu chvíli ocitám v úniku. Čumíme po sobě a víme, že to nebude na moc dlouho. Zatím se mi daří plnit stanovenou taktiku. Ve sjezdech odjíždím a před Pozdní jsem v pohodě. V nájezdu do 4. kolca ujeli dva borci. Reakce na sebe nenechala dlouho čekat. V bočáku na hlavní, tam kde se normálně pokaždý svačilo, střídá nástup nástup. Jeden z nich mě zastihne v okamžik, kdy se snažím pozřít kus banánu. Musím si ho narvat do huby i se šlupkou, abych mohl rychle zabrat. Naštěstí tam zbyla i nějaká škvírka na dýchání. Při nástupech dávám bacha, abych moc nesjížděl díry a snažím se co nejvíce využít háku. Divočárna na hlavní resultovala v naporcování čelní skupiny na tři entity. Já jsem samozřejmě patrně kvůli svému pasivnímu pojetí v tý třetí. Jedeme podlahu, točíme, grupu před náma nesjížděje, bo grupa před náma jede úplně to samý, aby sjela tu první grupu. Ve sjezdu se to samozřejmě trochu natáhne a přiblíží, ale za ostrou pravou je tam pořád 50 metrů. Po chvíli vidíme, že se první dvě grupy sjely, no a když se před nájezdem do Jedoměličáku začínaj všichni šetřit, doletíme tam i my. V kopci se ku podivu daří uviset. V posledním kole hlavně nechci větrat někde na špici, aby se přeže mě pak všichni přehnali jako uragán. Jeden z nejlepších háků je za zadní galdou Petra Kohlbecka, Dreamerova to kámoše, kterej celej závod ukazuje svoji extratřídou. Hezky mě vyveze v blízkosti špice

až do Pozdně. Hlavně ten cílovej brd nepřepálit. Rvu tam svojí 52x19, zatáčka doleva, nástup, raketáči jsou v prdeli. Visím za Maliňákem a jde to. Nakonec se zadaří ještě zrychlit, takže tam je i náznak špurtu. V cíli následuje obligátní výtlem umocněný pocitem, že dneska to snad bylo konečně trochu to vono, plus Maliňák vybojoval druhou pozici ve vrchařský bodovací soutěži. Co dodat. Takhle bych to prosím rád pokaždé!

KŘIVOKLÁTSKÉ PEKLO

Technik – Křivoklátské peklo vot Technika

Jet Peklo, nejete peklo? To jsem řešil celý týden se stále větší intenzitou. Od středy do neděle jsem měl být zavřený ve škole a otázka byla, jestli si lajsnu to zameškat. Nakonec jsem nechal rozhodnutí na poslední chvíli. Když jsem v sobotu ve 2:00 ráno dočetl látku, kterou jsme měli v neděli probírat, usoudil jsem, že chybět můžu (ve škole). Vždyť jsou v sázce body do UACu! No a jak říká pan Vítas: My jsme prestižáci, my jezdíme o body :)! Několikadenní spánkový deficit jsem tak v neděli ráno pěkně přiživil a zalepenej a voteklej vyrazil na start. Jede se vozem, bo po závodě mažu do školy, abych byl na odpoledním vyučování ve svojí lavici. Kdo že to ale sedí na místě spolujezdce? Seznamte se! Je to účastník jarního draftu s přezdívkou Hank. Talent od přírody a dostatečnej magor na to, aby se stal členem našeho supertýmu. Takže Kolíku prosím o vyřízení formalit :) Před závodem se nezvykle stíhám rozjet. Podaří se dokonce 15km, ale myslím, že by to mělo být minimálně dvojnásobek. Na startovním roštu už vyrovnání Lawiňáci na svých nablýskaných Authorech. Provokativně stojím uprostřed první lajny, vedle mě k mé obrovské radosti Léňa, můj letošní parťák a cyklistický vzor. Jupí. Dokonce se dostavil i Lemond a samozřejmě závodáckej sympat'ák Myšák. A je to tu zase. První kolo bla bla bla (sporadickéj únik s Novákem a Kvapilem, do sjezdu kule). Druhý kolo nejdřív bla, pak šíleně bla, ale bla protože nebla a já myslel, že fakt už bla (jsem vyřízeném všechno ujelo). Nakonec s Léňou bla bla bla. Třetí kolo začínám docela bla bla, pak se jede moc nebla (jede se hovno). Poslední kolo sjíždíme bla bla bla bla, jsou to kule, Léňa blé, ostatní trochu taky, já bla bla bla hlava nehlava (dávám si). Nájezd do cíloveho kopce, před námi 2 bla bla z Dextru, vidím rudě! Pomalu je nenápadně bla bla, zmerčen mě jednou bla, ale já jedu BLA BLA, Myšák fandí a na pásce je dám, pak chcípám. Probírám se akorát když přijíždí Hank, pak BLA BLA BLA 190 km/h do Prahy, přiletím do školy a slyším blá blá blá..... comparing more than two population means: completely randomized..... randomized block.... and factorial designs.... ANOVA....Jo, abych nezapomněl, vyhrál Nežerka.

STRADA ZDEJCINA - STRZ

Kolíkáč – Maillot jaune

Konec stydlivosti, vezeme maillot jaune by Svijany, tak se postavit pěkně do první brázdy s Kaprem a jde se na to. VLKovo zaváděcí auto se stane mým magnetem a stejně jako před týdnem na Rampovi si úvodní kopec vyjízdim osamocen špici, neskutečný pocit, že nejde nikdo přese mě. Necháme ho vyvětrat, probíhá asi největším favoritům v hlavách, ale já se musím v klidu rozjet, pořádně se rozdychat, ať jsem připraven na vrchařské peklo, které nás dnes čeká. Před startem byl hodně stres s rozvozem regulovčičků, nic jsem nestíhal, tak mám obavy, že to dnes moc nedopadne. Ale je to zatím skvělé, horizont úvodního kopce je stále můj a nechce se mi svěšovat nohy, navíc za chvíli přijde děravý úsek, chce to být stále vepředu. Proletěli jsme vesnici a drtíme magnet na nejvyšší bod trati, stále se držím v popředí, díry se jedou pěkně ohleduplně v lajně, každý ví, že tady se rozhodovat nebude. Sklouznout se tobogánem v Otročiněvsi a další magnet před námi, jsem nějaký napumpovaný, nechat velkou a zjistit, že jim pomalu začínám mizet. Baví mě to, nohy jedou, ještě za zatáčkou za to zaberu více, ať jim zkusím zmizet, ale kopec se pěkně utahuje, ne, toto je jen bezcenné mrhání silami, čeká tě přes 50km s převýšením přes 1000m, zklidni se. Průjezd Nižborem je bezproblémový, tady je neutrální zóna a všichni ji ctí. Stradonice a jejich retardéry a pak před začátkem Zdejciny skvělý zážitek, kdy se jede zase

šrot v lajně, kamínky odstřelují, prach se víří, ruce bolí, to je to pravé Strade Bianche! Pak si jen shodit na malou, vzadu naládovat, co se tam vejde a pomodlit se, ať to s nimi vydržím. A zatím to jde, tempo určuje především Míra Kakač s naším Kaprem, který se vrátil ve velkém stylu, bez známky nějakého výpadku! A k nim se přidává i navrátilce Pepa Vejvoda, Petr Dix a Standa Vohník, serpentiny se blíží ke svému závěru a já pomalu, ale jistě ztrácím, no do háje, přišlo to hodně brzy, ani jednu Zdejcínu jsem s nimi nedal. Ještě se k nim přicucne Jirka Dobrovodský a zdá se, že je vymalováno, ale je tu ještě se mnou Joník a Standa Hájek, přísál jsem se za ně a přes vesnici jedeme šrot díky ZIPPovi Joníkovi, přeskočit retardéry, uáá jsou na dosah, ještě se protočíme a máme je... uff, tak to bylo o fous. Před dírami ze zadu ještě přilítne Jirka Sekera, Zbyněk Vondra, Mižour a i vedoucí muž UAC Jarda Rendl. Takže znovu, lépe a radostněji Přestal jsem blbnout s dlouhými špicemi, jsem vyléčen, další Zdejcína bude asi pro mě konečná . Scénář se opakuje, ale jak jsme se shodli s Kaprem v cíli, další Zdejciny se již jely o kapánek přijatelněji, takže jsme si to začal neskutečně užívat. Vidět ty vyhlášené vrchaře při práci, dovolit si jít dopředu a chvilku jim potahat špic, to bylo jako v nejkrásnějším snu, toto, kdyby mi někdo řekl před pár lety, tak se mu vysměji. V serpentínách vždy necháme Joníka, Jirku Sekeru, Mižoura, ale před dírami jsou zase famózně u nás a Jirka pak roztáčí wattové peklo přes Stradonice pod Zdejcínu. A jsou tu poslední, rozhodující serpentiny, na rovině mi již nepříjemně cuká v lýtkách, a tak když se s námi Jirka loučí se slovy: „Tak počkejte na mě v cíli 5 minut“, já mu jen odvětim, že mě bude určitě někde ve škarpě míjet, jak tančím s křečovou vílou. Čekám peklo, drtivý nástup, který zachytí 2-3 lidi a my ostatní se budeme jen plížit bez motivace do cíle. Ale nic takového se nekoná, na špic si vleze 68 kilový Standa Vohník a za ním jak kačeři na provázku se vezou ostatní. Pak to ještě zkusí Pepa Vejvoda, i Míra Kakač, ale vše pochytno, Kapr stále skvěle vepředu, já čekám nějaký zásek do lýtek, ale zatím to překvapivě jede a jede, takže když se najíždí na cílový magnet, nevím, jaká buňka v mozku ten signál vyslala, ale prsty na levé ruce tlačí na řadičí páčku, přes lanko se ta síla přenáší do přesmykače, který posouvá řetěz na 53 zoubků, zadek se zvedá a já míjím Joníka, Standu, Pepu, ty wogo i ten Jirka byl k poražení, kdyby ta čára byla o pár metrů dále! Potvrzují zlatem žluťáka v CKKV Hobby Cup a jako bonus beru bronz v UAC! Endorfinová sprcha padá z cyklistického nebe, letí mi hlavou všechny ty zimní pumpy s kafičkem, ty objemové výlety, ty kolodějské dýchánky, pro tyto chvíle to všechno mělo cenu, trenére staříku, moc a moc děkuji! Teď jen obavy, jak to udržet, laťka je hodně vysoko a dolů se padá velmi snadno... A speciální poděkování a velké ANO, ANO Diablovic družině, za to, že mají tolik sil pořádání takových skvělých matchů!!!

Mírek – Hruža, ale snad bude zase líp

UAC Strada Zdejcína- jedním slovem průser maximální. Celý týden po Rampušákovi mrtvola, v práci honička, v pátek odjíždím domů před šestou úplně KO. Ráno nemůžu ani vylézt z postele, až v půl deváté se to daří. Jedno kolo dávám na rozjetí, nic moc. Po startu ještě dobrý, visím celkem v pohodě, 2ks z Lawi odjíždí, tak si říkám, že je nechají jet a bude to v klídku, ale ve druhé půlce zaváděcího kopce se začíná jet, balík se trhá. Ještě jsem v solidní skupince, před námi kousek Léňa a spol., ale v kopci za Zdejcínou z té skupiny odpadám, to už cítím, že je něco špatně. Pak až před Stradonice jedu sám, tam mě dojíždí Radim Skála a asi dalších pět lidí. S nima vyjíždím první Zdejcínu, pár lidí nám ale odjelo. Druhé kolo tak nějak střídáme a závěr kola ve stoupání už mám značné problémy to uviset. Nohy bolí, absolutně bez síly, netuším, jak dojedu do cíle. Třetí kolo jsem tam ještě s nima, u Stradonic nás dojíždí druhý balík s vysmátými Kaprem a Kolíkáčem, připadají mi jak na vyjízdce jak jsou v pohodě. To já ne, do třetího stoupání na Zdejcínu s nima přijíždíme, ale dneska nemůžu pomýšlet na to, že bych to zkusil s nima. Bohužel mi v kopci odjíždí i naše skupina, jsem úplně v pr..., sotva motám nohama, jediný cíl je vyjet nahoru a néjít pěšky. Zajímavé, jak dokážu být mrtvý po cca 50km. Čtvrté kolo jedu jenom s Láďou Šindelářem, no on je na tom ještě hůř než já a tak se jen veze za mnou. Cíl je už jenom dojet nějak do cíle. Čtvrtá Zdejcína opět zoufalství, nahoře mě předjíždí o kolo asi tak dvojnásobnou rychlostí Néža s Novákem, kteří míří do cíle. Taky to tam chci zalomit a nahlásit kolo ztráty, dál už se mi vůbec nechce, ale nakonec si říkám, že i za poslední flek dneska bude dost bodů, když bylo málo lidí a navíc Fousáč z druhého balíku taky nebalí a jede dál, tak pokračuju v turistice. Celé poslední kolo sám, bez síly, v každém sebemenším brdku jedu 39/25, no ale do cíle nakonec dojíždím, dokonce i časomíra tam

na mně čekala Vyjetí se nekonalo, byl jsem rád, že jsem se dostal do auta, ještě, že jsem nejel na závod po ose, to bych se asi domů nedostal V Berouně ještě kupuju litrovku Coly, abych dojel autem těch pár kilometrů, ta mě z té krize trochu dostává. Tenhle závod si teda za rámeček nedám, hrůza, ale snad bude zase líp. Příští týden na pár dní na vodě naložím tělo do ethanolu, abych zapomněl na to dnešní trápení a pak začneme trochu ladit na Beskyda.

Radim

V neděli 29.6.2013 byla v kalendáři po roce opět slušná kašička s názvem Strada Zdejcina aneb společný závod UAC a CKKV, který má převýšení jako slušný maraton (něco ke 2000 m), ale na poloviční vzdálenosti (84 km). Kdosi sice tvrdil, že nejhorší úseky jsou už opraveny a tedy že ta Strada už se poněkud vytrácí, ale nebyla to pravda. Alespoň já jsem tedy žádný velký obrat k lepšímu co do povrchu místních cest (záměrně ani nepíši silnic) nějak nezaznamenal. Ale to bez toho by to ani nebyla Strada. Na místě jsme se z našich řad sešli jen s Ondrou, nikdo jiný ze sokolů asi body do poháru CKKV Hobby Cup nechtěl. Startovalo se v Berouně, ale ne na náměstí jako loni, nýbrž o kousek výše už na silnici na Zdejcina od sámošky nad školou. Odpadl tak klikatý průjezd městem, což bylo asi dobře. Nejprve se jelo za zaváděcím vozem, ostrý start proběhl někde u Tallichovy vily a někde zhruba tam mě to taky začalo pěkně bolet. Ze svižně jedoucího vláčku jsem si vystoupil zhruba ve stejném místě jako loni s Michalem (ještě před první serpentinou), ale nebyl jsem naštěstí sám. Společně se mnou tam zůstali ještě dva a navíc asi 50 m před námi si vystoupil i Ondra, Míra Zbuzek a Václav Zimmel. Po nájezdu do hlavního okruhu na Zdejcina, který se krouží celkem 5x, se tak veškeré snažení mojí mini skupinky smršťuje do stíhání té Ondrovy a zároveň přitom jde ještě o to se pokud možno úplně nepoblít. Dojíždíme je po sjezdu za Otročiněvsi, ale nejsem ani ve stavu, abych Ondru pozdravil a ten tak o mně dlouhou dobu vůbec neví. Dozví se to až ve sjezdu do Nižboru, kde jdu konečně trochu dopředu. Následuje ta strada do Stradonic, drncá to tu pěkně a navíc v jednom místě je i docela mokro - nějaká strouha tu kříží cestu na asi 5m délky, ale to bohatě stačí k tomu, abychom se tady při našich postupných pěti průjezdech celkem řádně zasvinili. Hned v nájezdu do první Zdejciny se odtrhuje Ondra společně s těmi, se kterými jsem to prve dojížděl, a já naopak zůstávám zpět s těmi, které jsme prve dojeli (Zbuzek, Zimmel, 448-Flak). Zpočátku mám za to, že by se to ještě za Zdejcina mohlo zase sjet, ale opak je pravdou a nahoře ve vesnici už z těch před námi nikoho nevidíme. Pokračujeme tak ve čtyřech a prakticky v této sestavě (akorát ve třetí Zdejcina ztrácíme Míru, který dnes zjevně nemá svůj den) to objedeme celé. Dojedeme akorát několik u krajnice stojících defektářů nebo jezdců ze staršího balíku (o kolo), nás naopak dojede před třetí Zdejcina čelo staršího balíku, chvilku se s nimi svezeme, ale v kopci jedou sice ne o moc, ale přeci jen tak o ty 2 km/h rychleji, a to už nějak nedáváme. Jinak je celkem klid, naštěstí stejně jako loni trpím hlavně první dvě kola a pak už se mi jede čím dál lépe. Ve třetím kole už mám pocit, že tam jenom horko těžko nevisím, ve čtvrtém kole už v kopcích jezdím občas i čelo a mám radost, že nekřečuju a nemám ani žádné jiné potíže. V pátém kole dole u řeky nejprve dojíždíme na první pohled už pěkně prošitého Radka Procházku, trochu mu i poobjedeme, ale hned zkraje posledního kopce ožívá a jde zase před nás a to až takovým rozdílem, že ho chtít nechtě musíme nechat jet. Mezi námi zbylými třemi je to už kdo z koho, u prvních domů začíná odpadat Zimmel, který to ze začátku v naší skupině tahal v kopcích asi nejvíc, naopak 448 mi začíná trochu odjíždět. Cestou předjíždíme o kolo ještě Hanku Doležalovou, což je docela zvláštní, protože normálně by tady spíš předjížděla ona mě. Je ale fakt, že letos jsem ji viděl na závodech asi úplně poprvé, musel tam být nějaký tréninkový výpadek, budu se muset příležitostně někdy zeptat. Každopádně poslední kopec tu naši skupinku celkem spravedlivě nadělil, takže v samotném závěru už nebylo moc o co hrát. Nahoře mě ještě hecuje už dojetý Kolíkáč, ať tam narvu velkou a dám si pořádného šurta, tak ji tam dávám, ale je to spíš už jen taková propagace, na 448 a Radka Procházku už je daleko a nikdo jiný tu už není. Stopky v cíli nakonec ukazují 3:00:51 h, což stačí jen na absolutní 26. místo z celkem 29 (průměr 27,87 km/h je ale o něco málo lepší než loni), Ondra nakonec zajel za 2:56:31 h a skončil na 23. místě (taky z 29, průměr 28,55 km/h). Škoda, že ve výsledkovce nejsou nevím proč uvedení i jezdi DNF, mohlo to být opticky trochu veselejší, nicméně účast nebyla z největších, a tak nějaké slušné body do CKKV Hobby Cup to snad hodí. V absolutním pořadí mladého balíku si prvních pět míst rozdělili jezdcí LAWI-Author

(první Nežerka, druhý Novák, třetí Zahradka, čtvrtý Janoušek, pátý Mužík), takže tak trochu něco jako týmový přebor. Za mě musím říci, že trasa celkem dobrá, profilově určitě, povrchem už méně, ale dalo se to ještě nějak protancovat (otázka je, co za rok). Jen mě trochu mrzí, že už mám čím dál méně s kým závodit, neb takový ten druhý sled už se na UAC vyskytuje každým rokem méně a méně a lepší to zdá se už nebude.

HORNÍ JIŘETÍN-LESNÁ

Technik – Prodám vybavu na kolo - levně

Zajímá někoho, jak to dneska vypadalo v Litvínově a přilehlých vískách? Jó dneska to měly být bodový žně a skutek utek. Přes týden jsem piloval kopec. Marný. Startovalo se všechny kategorie dohromady, pak za policejním autem na čumendu přes Litvínov a hurá na kopec. Kopec? Pěkná svině kopec. Ten kousek života co jsem ho šlapal jsem prožil fakt naplno. Cestu nahoru lze rozdělit do 4 fází, které jsou od sebe rozděleny ostře říznutou lajnou. Fáze první - Snaha a nadšení. První kilák mastím ze sedla, přede mnou Smejky a další otláčený zadky. Levá, pravá,...No je ještě nějaká třetí strana? Třeba antilevá a antipravá. Nebo rovně? A teď přijde moje oblíbené slovo. NICEMĚNĚ záhy chcípám. (Lidi prosím, neříkejte a nepište tohle slovo! Jsem na něj alergickéj!) Fáze dva - vystřízlivění. Jak to jenom fyziologicky popsat to moje chcípnutí. Ale myslím, že to všichni znáte. Takže cíl se mění z uvíset na přežít. V sedě už na to nemám, zas to lámu jak debil. Rychlost klesá. Bere mě to zleva zprava. Nevěděl jsem že moje kolo má zpátečku. Fáze tři - zmar. Potom co se to nadělilo na skupiny mi začíná odjíždět grupa, ve který jsem říkal už musím snad ten dement kopec vyjet. Hovňajs. Nastává zmar přesně ve chvíli kdy si mě dává Petr Michal a docvakává si frknuvší grupu. Fáze čtyři – totální absolutní extrémní fyzickopsychická vyřízenost. Jedu jak s hnojem, silnice se vlní, humus, takový schody do nebe (pekla). Najednou kolem mě projíždí borec na trekingovým kole. Jsem zralej to votočit, prodat kolo, hadry, helmu, pumpu, brejle, boty, nohy,... a začít zase vrzat na housle. Třeba v nějaký folkový skupině. Chodit na koncerty, do divadla. Zkusit třeba chodit s nějakou holkou. Jít večer do Lucerny a hrát si na sympatáka, pohodaře, co ho nic nerozhodí a vlnit se do rytmu Majkla Džeksna... Jsem nahoře. Strava říká, že jsme dostali od grupy Smejky 2 minuty. Je nás dobřejch 30 ubožáků, mimo jiné Eda Pěnkava (nebo Pinkava?, pardon), Prokeš, Kajman, Svobodák a další. Jsem ve smrti, nestřídám, dejchám. Po pár vlnách se začínám probírat, zkouším první špice. Dojíždíme hošana na crossce. Do hajzlu!!! Pořád se s tím nemůžu vyrovnat. Až ho příště s tím vrakem uvidím na startu, tak se stane něco zlého. Jsme v Klínech (Nádhernej název vesnice, já jsem teda o kousek dál. Kdo uhodne kde, má u mě pivo.), tenhle sjezd mě baví, dojíždíme Říšu Lébla, bohužel musíme zvolnit protože tam překázej auta. Jeden debiloněmec furt nechce uhnout a za zatáčkou dycky zrychlí, takže nejde předjet, pak korkuje zatáčku. Verdamnte Scheisse verpiss dich du arsch!! No dole je nás šest. Teda jsem já a pak pět, ale necháme se sjet protože neřestně funí, ale něco je ta pohodička na jistotu z kopce stála hošany. Druhej kopec jedu „f uvozofkách ve formě“. Bych se nakopal, zase jsem ve skupině, ze který odjíždím. Nahoře jsme dva a pořád duje mistrál. Necháme se sjet, je nás tak 15. Točíme tak v šesti a jede se pěkně. Špice si užívám. Přichází stojka v Nový vsi. Zas to narvu, přefrčím kolem Radka Procházky, kterej mě v prvním kopci taky vygumoval. Nahoře se nechám sjet, je nás 6. Je tu krásně. Asfalt jak dětská,... ne, dívčí prdelka, mimochodem jsem dolňák, hehe. A je tu cílový kopec. Přede mnou na dohled lidi. Zas to narvu, nikdo nereaguje. Přefrčím vysolenýho Víťu Nováka a další asi 4, v cíli mám deset metrů na píchnuvšího Standu Vohníka. Stejně je prej druhej v kategorii. Když bych to měl zhodnotit... Samotnej závod byl prostě nádhernej. Nádherný prostředí, skvělý zajištění. Holt když to organizuje cyklistický klub policie Most, tak je to vo něčem jiným....Můj výkon tristní, s touhle fazónou jdu radši dělat domestika děvčatům. Shame on me!!!

KOLEM POSÁZAVÍ

Honzis – When riders come to hell ...

Žůžo to bylo v tom Posázaví. Potvrdilo se, že když ... (a tady přestanu opisovat od Technika) je vedro, tak jsem úplně mimo hru. Už cesta tam byla zábavná, jó to bylo žůžo když z tebe chčije pot a jedeš avg 26 s tepama jako při závodě . No náramně jsem si to užil, v hospodě osprchoval vrstvu much, vypil litr vody a spustil se dolů k řece. Kolíkáč správně naladěn, kucí z Lawi taky. Hlavně přežranej Peřa Novák, kterej hlásil jak je chčiplej a hnedka tam roztočil takové slušné tempo = rozuměj já tep 180 a na HP už dochází kyslík k hovoru. Dál se toho moc nedělo - vlevo se kolíbal špatnej Svobodňák, Technikovi hučely Zippy, Léňa roztáčel nohy do větrníku a tak zbyl prostor pro mě. Najel jsem si dopředu povzbudit mistra Zahradu a v dobrém rozmaru jsem tam rovnou vsadil 53/17 na kostkách, abych to drobet natáhnul. Nahore do toho ještě Zahrada přitlačil a já doufal, že třebas někdo vystoupí. Ale prd, páč pak se nejelo a já tahat nechtěl, neb tep spadnul z klinické smrti jen na smrt do 15vteřin. Tudiž se to zase sjelo, ráfku hučely, vzduch horký jak gril pana Polhreicha by se dal krájet a před náma ještě skoro 75km. V hupu do Třemblatu jsem tam ještě nechal velkou, páč mi připadalo, že parkovat netřeba. Bohužel nohy už ve Zvánovicích vypověděly službu. Chtěl jsem tam rovnou nastoupit, jenže mě pár lidí zavřelo, skoro jsem zastavil a kadence asi 50 byla fakt málo. Sjezd v poho, až dole při napojení do Jevanského jsem to drobet prokaučoval. Pak jsem kukal vzadu velkého balíku, pohled na tepák jen potvrdil to, co nastalo o pár minut později. Jirka Ježek a spol rozjeli tempo na Hradec, viděl jsem bojovníka Technika, točícího Léňa, prostě všichni točili, makali a já nic, prostě nic, zamával jsem jim a přitom stačilo zvednout zadek a prásknout si to. Místo toho jsem se vypráskal pěkně na samotku, ve Skalici byl na ručník a pozoroval, jak tam Technik dolít a rovnou „vodlít“. Jenže nedolít až ke mně, ale počkal na něj dobrák Léňa . Já se gumoval – rozuměj plížil jsem se jak slimák a za Ondřejovem mě dojela Svobodňák group. Snažil jsem se z toho oklepat, pít, ale vedro mě zmohlo, že jsem párkrát uvažoval, jestli to vůbec dojedu – 3 rundy! V Jevanském jsme konečně dojeli oranžisty. Bohužel já byl tak špatnej, že jsem Hradec sotva odvisel a nezbyla mi síla ani na Léňovi vtípky ve stoupání na Ondřejov. Byl jsem prostě v pr a přesně tam. Kostky jsem přežil silou vůle, dál trpěl silicí křeče do prstu pravé nohy, pil ten ionťák teploty moče a přemítal, proč jsem tak marnej. Taková vostuda skoro na domácí trati! Zvánovice lámu ze sedla 53/23 asi 16km/h, ostatní taky nevypadaj dobře, ale tím, kdo je na tom nedobře, jsem já. Tudiž poslední Ondřejov zbaběle vystupuju - asi jako Voeckler letos na Tour, i ta grimasa v ksichtě by seděla . Prostě na to nemám, tep 180, rychlost 18km/h, zavařanej jak Znojemský vokuřky. Všichni zmizeli – rozuměj jeli prd, ale stejně zmizeli jak tryskáč. Dál jsem chtěl jen dojet, nešlo mi o čas ani umístění, tudíž jsem chytil skoro 3minuty. Kostky ke hvězdárně jsem jel 10km/h, klídek, no štres. Většina mojí grupy se válela po zemi – Léňa vypadal jak loni po Zdejcíně. Já se spakoval, sjel do hospody strčit hlavu pod kohoutek a hlavně si sundat tretry. Pravé chodidlo celý v křeči, au a au. Několik minut se dostávám dohromady, zasyčí ve mně asi 2l pití, usínám vestoje a pak teda konečně jedu domu. I když, to je hodně silný slovo . Přesouvám se, abych chčíp pokud možno až doma. Opravdu vypečený závod. Sláva vítězům a poraženým rakev zdarma. Snad dobře, že už další hromadňák asi letos nepojedu. Vždyť před 14dny jsem na Ondřejově vyhrál běh do vrchu ... a to jsem byl „taky marnej“

Kolíkáč – Vrchařské utrpení v tropickém dni

Nabíty balík konkurencí táhne Vitas strojovým tempem na první vrchol letošního Posázaví, Ondřejov. Hned za ním si roztahuji i já plíce na to vrchařské utrpení v tropickém dni. Pudingová prémie dává vzpomenout na jarní Sázavák, ale to se již šine do úniku Mižour. Ke hřbitovu ho vystřídám a užívám si pocit na špici, abych se před kostkami raději zašil do balíku, který mě zadarmo vytáhne k ondřejovské pumpě. Sjezd a magnet na Třemblat, který dokáže bolet při kolodějských návratech, dnes se letí jakoby nic. Ve stojce ve Zvánovicích skvěle zafandí Iceman, horizont trochu přitlačím a vyhoupnu se na špic. Sjezd před Voděrady si musím užít za zaváděcím autem, když to člověk pořádně roztočí a přelítne mostek tou správnou stopou, tak ho to vynese málem do půlky brdku do Voděrad. Je to za námi, ani to nebolelo a hurá do údolí. Tady se doplní tekutiny a díky stínu stromů se trochu osvěžíme i chladnějším vzduchem. Ospalé tempo rozhybe Pepa Vejvoda svým nástupem do serpentin z Hradce, nohy z nebes,

není co řešit, po chvíli se vezu v jeho háku a získáváme malý náskok. Hlavou bleskne kacířská myšlenka, jak si další 2 okruhy obtočíme pěkně spolu. Jak bláhové! Po chvíli nás mají, ale pár lidí to určitě odneslo. Točím raději malou placku v předtuše křečí a skáču na tom jak Froome, horizont před hlavní sice trochu zabolet, ale jsem s nimi. Slítneme do Skalice a hurá na Ondřejov. Další okruh probíhá v obdobném duchu, na čele se ustálila asi 15-ti členná grupa, jede se tak, aby se pošetřilo co nejvíce sil na big momenty letošního vypečeného matche. První vážnější problém pro mě přichází po sjezdu z Hradových Střímelic, kde v magnetu k Ondřejovu za to bere Klímič, naskakuje mi díra a jen tak tak lepím v kyslíkovém dluhu. Klímič ale znovu nastupuje a na ondřejovských kostkách nám nenápadně mizí a najíždí tak do poslední rundy v úniku. Safra, tak to asi bude za chvíli pěkně bolet, narval jsem do sebe již druhé magnesium, v bidonech šplouchají na dně poslední zbytky blahodárné tekutiny... Tempo se zvyšuje, ale Klímič stále drží náskok, ani Zvánovice, ani Voděrady nepomohly balíku ho spolknout. Sjezd od údolí a duo Vitas+Dix odskakuje a zdá se, že je rozhodnuto, Vitas roztáčí v údolí peklo a dojíždějí si Klímiče. V balíku moc dohoda nepanuje, do toho kotvící Joník, ale přece jenom se zdá, že to nenecháme jen tak. Šrot, rychlé špice a po jednotlivcích doskakujeme čelní trio. Tak tady mě to pěkně bolelo a vysálo to hodně sil. Pod Hradcem jsme zase všichni pospolu, ale začínám cítit, že závěr pro mě nebude z nejslavnějších. A bohužel je to tak, Hradec s fandícím Fandou a Střímelic ještě jakž takž odvisím, ale magnet k Ondřejovu, tam kde v minulém kole nastoupil Klímič, je pro mě zase boj na hranici, jsem ve zvláštním stavu, nohy nebolí, křeče taky nejsou na obzoru, ale tělo se nějak brání... hold červenec již nejedu v tom pravidelném rytmu, ubylo kilometrů a to se na špici okamžitě trestá. Kostky mi zatloukají pomyslné hřebíky do posázavské rakve, díra jako vrata, sice přes Ondřejov si to ještě doskáču mezi auty a pod kostkami k hvězdárně si mohu alibisticky říci, jsem s nimi, ale to je tak vše. Jakmile za to vezmou, končím, motám se nahoru ve svém mikrosvětě, bez bojovnosti, bez emocí... Cyklistika je hold spravedlivá, gratuluji svým soupeřům a děkuji Kolbabákům za to, že to nenechali jen tak!

Léňa – Nagano v Posázaví

Díky nezlomné vůli skupiny kolem Kolbabovců se podařilo zachránit závod skoro za mým barákem, kde znám každý metr takže bylo mou povinností, svou účastí jim za tu mravenčí práci závod uspořádat, podpořit. Na start to mám něco přes 30km takže je rozhodnuto, jedu kolmo s Technikem, Kolíkem a jen vezoucí se Camrdou. Razíme to klasickou kolodějskou cestou přes Strašín, Struhařov takže na rozjetí máme nastoupaných krásných 345m. Od Beskyda jsem na kole pořádně neseděl to znamená 14 dní jen vození se z práce a zpět očekával jsem velký propadák, byl jsem dopředu smířen s tím, že si to dám na samotku a pěkně se zrubu. Startuje se z Chocerad do zaváděcího kopce, který má 4,4km s převýšením skoro 200m je mi jasné, že ten kopec nevyjedu v hlavní skupině a tajně doufám, že bych mohl zůstat v grupě s kluky z Dextru a s Technikem. Aby to tak dopadlo, prosím kluky z Lawi aby mě netrápili vzaly za to hned od startu a tím mi umožnili být mezi svými. Ze strachu abych jim nediktoval taktiku závodu tak bohužel neučinili... J. Ale pěkně popořádku. Start nám tradičně ohlásil mladý Kolbaba Víťa, žádný nástup se nekoná, jede se opatrně, udržet se v grupě mi stačí jen točit nohama, hlídám si frekvenci šlapání aby nešla pod sto otáček, díky tomu to nebolí, tepy sice říkají opak (pod 180 nejdu), ale cítím se dobře, kolem mě to brázdí Smejky, Milan alias Andre je o pár lidí vepředu, Technika slyším respektive jeho Zippy někde za sebou. Nejprudší část kopce tedy na pohodu při přejezdu vrchařské prémie ze závodu Mistrovství vesmíru se mírně zrychluje, nechci se mačkat tak mi to trošku poodjíždí, vše si sjíždím v klídku ještě před dalším stopořením kopce před Ondřejovem. V nájezdu na kostky v Ondřejově si říkám: hmm tak to je super, je nás snad padesát a čeká nás sjezd s prudkou zatáčkou, to bude žůžo..... Neotáčím se tak ani nevím jestli někde vůbec odpadl, kolem sebe mám hromadu lidí, jsem překvapen, že v Ondřejově mímám Svobodáka, který dost lapá po dechu, no je to zvláštní, když vítěz tolika maratonů u nás má problémy to nejspíš dlouho nejezdil... Ve sjezdu se samozřejmě propadám, brdek do Struhařova se dá vyjet na velkou a to bez bolesti, čekám na další kopec a věřím, že už kluci z Lawi za to vezmou. Ve sjezdu do Zvánovic spíše brzdím znám jej jako své body, kdybych byl na špici asi bych se dostal do úniku, ale nedaří se mi tam dostat. Ve stojce ve Zvánovicích vzorně povzbuzuje Iceman, kterého po dlouhé době velmi rád vidím. Do Černých Voděrad se jede tak pomalu, že si můžu popovídat

s Vencou Nežerkou nebo mu spíše vyčinit, že jsem stále od něj nečetl žádný report, už tedy něco rozepsal, ale nedopsal. Sakra chlape nech ty ženský aspoň při psaní reportu! Tak snad si něco přečtu po Posázaví.... V nájezdu do Jevanského údolí jsem více na špici, jsou tady dost rozbité silnice a nerad bych měl defekt na druhém závodě po sobě, nikdo moc nechce jet, všichni jsou v očekávání dalšího dnešního kopce z Hradce, který má 1,5km s převýšením kolem 80m, ale dokáže pěkně bolet jak to znám z Kolodějí. Najíždím do něj kolem třicátého místa, shazuju hned na malou a točím přes 120ot/min a ono to letí! Beru jednoho borce za druhým, připadá mi, že všichni kolem mě spíše parkují, už jsem skoro u špice závodu, kde si to borci z Lawi pěkně točí na pohodu abych je svým větrákem, který mi jde od nohou nerušil, tak zmírňuji frekvenci tím bohužel začínám kopec cítit a jsem rád, že visím. Nevím co se děje za mnou, ale je mi jasné, že toto tempo musel někdo odnést, doufal jsem, že jsem tady nechal Smejkyho, protože když jsem ho bral asi v třetí serpentýně, mlel docela z posledního, zatímco já měl nohy jako z nebes, jenže na hlavní se zase přestalo jet a díky tomu nás dolétlo dalších pár borců včetně Smejkyho, škoda. Sjezd do Stříbrné Skalice se jede jen mírně přes 60km/h díky tomu můžu pozdravit čerstvého amatérského Mistra ČR Petra Zahrádku, který mě pěkně pochválí, nějak se to začíná stávat standartem, na Beskydu mě chválili Dreamer, Jirus tady Zahrada asi se něco děje J. Škoda, že tímto závodem pro mě sezona skoro končí, na dovolené kolo nebude a pak to vůbec nevypadá, že by na něj byl prostor už se těším na zimu a další najíždění hodin v polabí! Ve Stříbrné Skalici chci pozdravit našeho účastníka Tour de France Jirku Ježka, jenže skalické kostky mi to nedovolují, jen trefuju díru jako pro velbloudy a jen s obavami sleduju jestli nemám defekt, tím mi Jirka samozřejmě odjíždí. No škoda. Čeká nás další a hlavní kopec do Kostelních Střimělic. Kopec má 2,2km z převýšením přes 100m, opět jetelný, ale nemám ho rád, nikdy se mi nejel dobře. Je mi jasné, že tady z hlavní skupiny vypadnu, kašlu tedy na nějaké šetření sil a jdu až na špici závodu, kde střídám Libora Janouška tím určuju tempo závodu respektive rozjíždím Lawiřákům tempo. Ten pocit mi kluci nenechají užít si moc dlouho asi po dvoustech metrech nastupuje po levé krajnici Libor za ním Peťá Novák, Néža a spol. No konečně kluci!, shazuju velkou a hezky po Romanovsku si vystupuju. Nejsem sám, ještě si vystupuje Jirka Říha z Kolokrámu, tak a teď se konečně otáčím, v dále vidím oranžový dres, který se klátí zleva, doprava jo to bude Technik, ale za ním nikdo! Tak jo, počkám na tebe parťáku. Technik nakonec s sebou přiveze ještě Michala Kubíčka, kamaráda Dreamra z kanárů, není nás moc, ale v dále za námi nikoho nevidím, musí to stačit. Jsem odpočatý tak se hned zapojuju do střídání. Na Technikovi vidím, že si musel pěkně dávat, tak ho na špici moc nepouštím a střídám jen s Michalem. Nohy mi začínají pěkně slábnout, rvu do sebe gel, vše zapíjím snad půl litrem tekutin a věřím, že bude lépe. V brdce v Zvánovicích padá Technikovi řetěz, nevím jak na tom přesně je, tak raději zastavuju a čekám, je to šikula, proto čekání zabere jen pár sekund, že je na tom dobře mi ukazuje hned po nasednutí, kdy jej nemusím dotahovat na Michala, který nám zatím poodjel, ale vše si sjíždí sám. V jevanském údolí moc nejedeme tak mě ani nepřekvapuje, že nás dojíždí pěkná grupa, vím, že před námi je kvarteto které odpadlo z předního balíku hlavně je tam Smejky, když si prohlédnu grupu kde jsou borci typu marnej Honzis, Kolokrámisty Svobodák, Říha, kapitán z Lawi Dan Tremel, ale hlavně Milan, kterého moc rád nevidím už jsem doufal, že jsem jej setřásl v Hradci.... Další borce neznám. Skoro vykřiknu radostí, že teď je přeci musíme sjet! Jenže postupně jsem poznával, že to tak snadno nepůjde.... Přichází po druhé kopec z Hradce, čekám, že Honzis rozjede tempo přesně jak ho znám, ale vůbec jej nevidím na čele o tempo se stará Kubíček a že by to byl kalup tak to vůbec ne, na hlavní to zkouším trochu rozhýbat, ale nikdo mě nestřídá, sakra co se děje??!!! Svobodáka se ptám co dělá tady s námi vzadu? Prý začal teprve nedávno jezdit a jet závod je přeci dobrý trénink, no to má pravdu, ale teď bych potřeboval aby si rychle vzpoměl na to, že má v nohách dynamit a dotáhl nás na Smejkyho! Bohužel se tak nestalo, zbylo mi tedy jen obdivovat jeho krásně, žlutě zářící italský klenot od Cipoliniho. Podruhé díky tomu, že se nikomu nechce někam hnát vyjíždíme kopec do Kostelních Střimělic v poklidu. V Ondřejově přebírám již třetí bidon, přeci jen průměrná teplota při dnešním závodě dosahuje 33 stupňů a tělo si ty tekutiny žádá, křeče naštěstí nepřichází, ale sucho v puse ano. Jak se tak nudím tak furt melu a melu, někoho snad pobavím, ale třeba na Danovi vidím, že už si přeje abych byl zticha, zejména když jedeme do kopce.... Je dost flustrovaný z toho, že bude z týmu poslední a to mu asi dají jako kapitánovi pěkně sežrat, jo kdyby měl na sobě jiný, třeba oranžový dres..... to by takové starosti neměl J. V posledním okruhu se ostřeji (asi díky tomu, že

nás povzbuzoval říčanský Fanda) jede až kopec z Hradce, kde necháváme asi tři lidi . Technik jede famózně, hlídá si špici, cítím z něj obrovskou energii, mě nohy naopak začínají zlobit a jsem rád, že jsem. Ještě stále ve vzduchu cítím Smejkyho, připadám si jako skřet z Pána Prstenů, který cítí hobita. Víím, že tam někde je, ale nemám na to s tím něco udělat . Hned na začátku kopce do Kostelních Střímělic nám nesmyslně poodjíždí Kubíček, všichni jen nechápavě kroutíme hlavou, Svobodák za ním vyrazí a snaží si jej uklidnit ať neblbne a nechá si to až na konec, že tady stejně jedeme jen o zlaté hovno, ale Michal je neoblobný a větrá se dál. Kašleme tedy na něj a jen jedeme tempo, já se spíše snažím držet Technika, který opět tahá svůj mega převod, cítím, že nám nestačí Milan, ještě ho zkouším popíchnout tím, že veřejně oznamuju, že on je ten člověk, kterého chci dnes zaříznout! Michala v klidu sjíždíme ještě před Ondřejovem, kde se z něj stává troska jak se dalo předpokládat. Ondřejovské kostky pěkně roztáčí Technik díky čemuž odjíždí za ním jede Dan Treml a někdo ze šumavy, musím se hodně zmáčknout abych tam taky byl povzbudí mě pohled dozadu, kde vidím trápícího se Milana, jo jsem zase v našem grupetu. Kolokrámisty to zabalili ani nevím jestli jeli až do cíle.... Sjíždění Technik group mě stálo fakt dost sil vůbec nevím jak vyjedu ten cílový kopec, kde procento sklonu jen chvílemi jde pod 12 procent a ještě k tomu všemu se jede na kostkách. Technik mi mizí hned na začátku i s Danem, zahlédnu i Smejkyho, nemám naprosto síly cokoli roztočit, rychlost se mi motá kolem 12km/h, ještě v tom vidím, že Milan se nás snaží dojet, rvu tam tedy vše co jde, mám přes 190 tepů, ale stejně nejedu, spíš se motám. Sjíždím si Dana, který mě ještě povzbuzuje, ale já prostě nemůžu, nohy kyselý, tepy na max., nemůžu ani otočit pedálem, jen mě jímá hrůza, že mě zase Milan přeskočí těsně před cílem jako snad v každém závodě v tomto roce. Bojím se otočit, ale 100m před cílem tak činím a hle Milana nevidno! Ještě zahlédnu sprintérský soubor Technika s Danem a už jsem v cíli, jo dal jsem ho! K tomu ještě o autobus Zbyňka! Jen Smejkyho je mi líto, že chybělo pár sekund...Konečně jsem klukům mohl vrátit prohry z Pekla, Zdejciny, Mečeříže, jo, jo je to tam, takové moje Nagano!

Technik – Technik na Posázavské stezce

Žůžo to bylo v tom Posázaví. Potvrdilo se, že když na závod vyjedu bez ambicí, výsledek je úplně o něčem jiném. V sobotu jsem si tu posázavskou nálož fakt užil. Jak už psal Lěňa ve svém megareportu, ráno frčíme na start pěkně kolmo. Konečně zase závod, kam člověk přijede na kole. Má to pro mě daleko větší kouzlo, je to taky tak trochu výlet a vyjíždka. Cestou se pěkně stavíte v hospodě, dáte si pivko (nealko, jinak by to se mnou asi seklo). Hned start v Choceradech mě bavil, když proběhl ve stylu. Vítek Novák: „Hm, tak jedem.“ Takže jedem na Ondřejov, Strava říká můj nejrychlejší Ondřejov v životě, AVS přes 25. Myslil jsem, že to pro mě z hlediska jízdy v čelním balíku bude konečná, ale ono to jede! Dneska to fakt jede! Já jsem sice zalezlejší někde spíš na chvostu balíku a když se to začne trhat, tak si musím sjet asi 30ti metrovou škvírku. Ono to jede! Jsem tam v klidu, kluci z Lawi to pěkně šolíchaj a kostičky se blíží. Nakonec ani nebolely a frrr na Třemblat. Jevanský údolí u čela, ale to byla asi chyba z té euforie, že jsem s nima. Měl jsem spíš šetřit na Hradec, ale ty d'oury, ty je lepší vidět spíš dopředu, než je cítit v morku kostí a v karbonových vláknech. Na Hradec za to kluci vzali, snažím se to jet v klidu, nespurtovat, ale zaspal jsem, dostal díru a za mnou žádný snaživec, kterej by to dotáhl. V nájezdu na hlavní mám tak 10, 15 sekund. Vlnky před sjezdem mi dávaj pěkně zahulit a pěkně si nadávám, když vidím jak se ostatní bez šlápnutí vezou na chvostu balíku. Sjezd do Skalice hlava nehlava mezi doprovodnými vozy, který se mi tam samozřejmě všechny nasraly, takže ve Skalici pěkně v protisměru, pak cyklokros přes kostky dolů a v nájezdu na Ondřejovskou saunu jsem tam. Bohužel mi chybí pošetřený watt, svezu se v balíku tak max půlminuty a už cítím, že jsem v háji. Takže založit a jedem. Zezadu přijíždí Michal Kubíček, pak slyším, jak čelní balík hlásí Lěňovi ukončete výstup a nástup. Lěňa se otáčí a je znát, že na to peče, páč ho sjíždím. Škoda, vzhledem k dalšímu průběhu závodu. Po chvíli z balíku letí Smejky a Vlado Sokirka. Lěňa tam mohl být s nimi místo, aby resuscitoval z poslední meloucího zoufalce, rozuměj mě. Musím se fakt šíleně gumovat, vzhledem k tomu, že jsem byl prošitej už pod kopcem a Michal za to bere fest. V Ondřejově jdou na mě mdloby. Zažívám to, o čem jsem zatím slyšel jenom z vyprávění. Rozostřený zrak, husí kůže, žaludeční nevolnost. Nic, jedem. Odpočívat můžem v hrobě. Takže jedu, na špici naprosto rezignuju, což moji soubalíkovci hned pochopili. Ve Zvánovicích se cítím líp, takže mastím na velkou. Chyba. Provádím chvat z velky na malou, ale v záběru

samořejmě řetěz padá. Hustý Léňa čeká, ale naštěstí nemusí dlouho. Ztratíme na Michala tak 10 sekund a docvaknout se to dá. Pak si myslím, že jako jedu ve sjezdu, když najednou přiletí 15 lidí a mě se zdá, že stojím. OK, Jevanským údolím točíme poslušně, Hradec dávám v sedě ze špice. Asi se pomalu učím jezdit na kole. Zbytek kola dojedeme v klidu. Grupa Smejky mizí z dohledu. V Ondřejově dostávám bidon od Léňovy Elišky. DÍK!!! Takže si začínám myslet, že to dneska možná přežiju. Zvánovice, kurňa kdo mě to v lýtkách loupe perníček? Takže přepínám do módu spořič. Hradec mě už solidně bolí, ale povzbuzující Fanda mi dolévá energii do žil, takže se možná Léňovi zdá, že jsem nabitý energií, ale fakt nechápu. Regulovčící dneska nejsou nejsilnější stránkou závodu. Ve Skalici vylítám na hlavní, proti auto, chudák leknuvší se řidič mi zachraňuje kejhák a uhýbá ke straně. Děkuji pěkně. Kdyby to tam trochu valil, asi bych měl problém. V cílovém kopci melu z posledního, dole mě něco rafne do obou lýtek a setřesu to až u hvězdárny. Nejsilnější z nás je Michal Kubiček. Bohužel neudrží nervy a moc brzo odjíždí. My ho pak ve vlně za Střimelicema dolítáme úplně zadarmo. Jen jsem nepochopil, co předváděl dneska tréninkově jedoucí Svobodák, když si ho ještě před Střimelicema sjel, něco prohodil a pak si z něj dělal prdel, že jede o zlatý hovno a podobně. Nevím, proč by nemohl odjet, když na tom byl jednoznačně nejlíp. Pravda, uspěchal to, ale myslím, že na tý naší úrovni není moc rozdíl, jestli někdo jede o bednu nebo o 15. místo. Prostě jsme všichni hobíci, co to dělaj pro srandu a rádi si zazávodí, tak nevím, proč ten despekt. V očích člověka, který má za sebou vítězství v x maratonech to možná vypadalo legračně, ale myslím, že bylo na místě ty svoje pocity unést trochu důstojněji. Pěknej únik Michale! Jel jsi dobře. Teda podotýkám z mého relativního pohledu. Takže Ondřejovské kostky, Dan Treml odjíždí, tak to zkusím za ním, docvaknu ho. Ano Dan není z těch kdo by chtěl táhnout po rovině 2 kiláky před cílem a já ze sebe taky nebudu dělat debila, takže nás dojíždí Léňa plus další. A někdo tu špici za nás dá, že jo. Jupí kostky do cíle. Jedem to s Danem a ještě s jedním bourcem. Ptá se mě kolik to je do cíle. Tak mu popisuju cílový kopec, profil, sklon, vzdálenosti, zatáčky, povrch, aby ten závěr byl férovější. Když se silnice narovná, dávám křus, křus, křus a jedu, pak podlaha ke hvězdárně a před cílem mě dává Dan Treml. Skvělej zážitek s ním spurtovat, tak doufám, že to jel aspoň na 60%. Summary: Tak určitě! Bomba závod, díky organizujícím Kolbabovcům, obzvláště pak sympatickým Kolbabkám. Pardon za ty familierní výrazy. Odjel jsem závod po boku Léni, to se cení a díky mu, že na mě počkal. Po cestě domů pak ovocný knedlíky s Kolíkem a pokec s říčasnkýma Fandou a Tomášem, který mě vždycky bavili a bavit budou. BOMBA!!!

ŽELEZNÝ DĚDEK

Kolíkáč – Tak to se trochu nepovidlo

Tak to se trochu nepovidlo, rychlý start s dravým mladím, moje asi 5-ti minutové předzávodní rozjetí, vedro k zalknutí a průšvih byl na světě. K první prémii šrot, který ještě jakž takž vsřebám, ale poté nejsem schopen se natlačit více dopředu, je to natažené až běda a každý magnet bolí jako sviňa. Vlaju na ocase a zahrávám si s ohněm, který se naplno rozhoří v brdku před vesnicí Dlouhé Pole, kde naskočí díra, kterou již nezalepím. Skvělý! Ještě se formujeme do asi 6-ti členné grupy, kde je hlavním tahounem Štěba, ale je nad slunce jasné, že balík je fuč. V Soběhrdech nás spolkně ze zadu asi dalších 20 lidí, včetně Kajmana, Mižoura, Standy Hájka, Venci Cafourka a dalších. Tak jsem sraabácky zalezl na chvost a užíval si famózních diváckých kotlů v každé vesnici, to se prostě jen tak nevidí! Ve stoupání do Soběhrd máme na dohled grupu, Venca Cafourek nastupuje, a tak se k němu přidávám a grupu si dolítáme, je tam i starý známý Tomáš Papež z Messengeru. Naše skupina si nás ale stejně sjede, takže se táhneme snad ve 30 lidech dál, včetně Martiny Růžičkové. Nohy se rozjely, dýchací ústrojí se taky konečně umoudřilo, a tak si říkám, že bych si mohl zahrát taky jednou na pěkného vychcánka a v posledním kopci jim zkusit odjet. Před tím ještě nadopuji magnesiem Standu Hájka, který si stěžuje na křeče a poslední kopec je tu. Venca Cafourek znovu útočí, skáču mu do háku a valíme nahoru. Podařilo se, ze zadu se nikdo moc nepřibližuje, Venca mi visí v háčku a cílová brána se nezadržitelně blíží. Štěba mi nadává, takhle se celou dobu vést v závětrí a pak v závěru útočit. Omluva, hold v tomto je hromadná cyklistka hrozně nespravedlivá Parádní závod se všim všudy, možná oddělené starty by byly pro mě

lepší, škoda toho začátku, příště musím jet z Prahy na kole, hold jsem diesel a pomalu se zahřívám ...
Obdiv Kuřeti, jak to obletěl se špicí!

Radim – Atmosféra jako na Tour

Závod Železný dědek se jezdí někdy od roku 1985 a patří tak mezi závody s dlouhou tradicí. A je zajímavé, že ačkoli se jedná prakticky o domácí trať (moc často ji sice nejezdím, protože některé silnice tam nejsou z nejlepších, ale je to cca 25 km od nás, takže proto domácí), ještě nikdy jsem ten závod nejel (akorát jednou nebo dvakrát jsem se byl podívat na dojezd), takže letos byl nejvyšší čas to napravit. Jedná se o čtyři 25 km dlouhé okruhy v pahorkatině severozápadně od Benešova, jedna strana je asi 10 km stále po rovině nebo nahoru (žádný krvák), ve druhé části to ale překvapivě není jen po rovině a dolů, ale překonávají se zde dvě údolí se dvěma poměrně nepříjemnými výjezdy a ani povrch silnice zde není nic moc (sice žádné díry s ostrými hranami, ale hrbolů nepočítaně a občas to drncá docela fest), takže prostor pro odpočinek prakticky veškerý žádný s výjimkou cca 2 km rovného sjezdu do Benešova a následné roviny do Bedřče. Dobrému výsledku ale nepřály hned dvě okolnosti. Tou první byla skutečnost, že už od středy jsem měl dovolenou, jezdil jsem si pro radost a strávil tak na kole v průměru přes 100 km denně, v sobotu jsem si sice naordinoval jen lehčí vyjetí v rovinách (i to bylo nakonec přes 100 km), každopádně ale v neděli ráno jsem se rozhodně čerstvě a odpočatě necítil. Druhá věc, která se nepovedla, byl pozdní příjezd. V propozicích, které jsem si vytiskl asi 14 dní předem, se psalo o startu v 10:30 a ukončení prezentace v 9:30 (že je vše lehce jinak jsem na dovolené bez přístupu k internetu už nedozvěděl), jel jsem tam tedy na tu půl desátou, přijel o něco později, šel se prezentovat – čísla už prý nejsou, ale po dohodě s ředitelem závodu mě prý nechají přeregistrovat nějaké jiné číslo od předem přihlášeného, co nakonec nedorazil. Celá tato procedura končí asi tak v 9:47, konečně mám obálku s číslem a čipem, na ní je ještě fixem připsáno start 10:10, což je mi trochu divné (oproti propozicím), ale i tak to ještě časově celkem vychází. Teď ještě přeparkovat auto (prve jsem zastavil jen tak narychlo halabala někomu před čumákem a místo poblíž startu už nikde nebylo, tak jsem musel až na konec vesnice ke hřbitovu), vyndat kolo, nainstalovat číslo na kolo a čip na nohu, připravit si lahve (bude vedro, tak jedu se dvěma plus jedna do zadní kapsy u dresu), nějaké ty tyčinky, napít se, odlehčit se atd., no a když mám ještě otevřené celé auto, tak najednou okolo jede zaváděcí motorka a za ní už vidím čelo závodu“ No nazdar, takže start tedy zjevně nebyl ani v 10:30, ani v 10:10 (to moje číslo bylo původně asi pro nějakou úplně jinou kategorii, co jela jen dvě kola a startovala později), ale přesně v celou a já jsem tak zastižen poněkud v nedbalkách. Rychle zamykám auto a běžím s kolem k silnici, kde právě projíždí celý ten ohromný balík (tak minimálně na 150 lidí) přes celou šířku silnice, takže chvíli jen tak stojím u krajnice a teprve když první řady projedou, začne projíždět zadní voj a na silnici se udělá trochu místa, naskakuji rychle na kolo a jedu ze zadních pozic také s tím, že na startu se snad čipy nesnímalý (start musí být jednotný pro všechny, aby pak nevyhrál někdo, kdo dojede třeba třetí ve spurtu, ale na startu stojí více vzadu a v součtu by mu to stačilo) a že když budu mít všechny průjezdy, tak to snad vyjde (a vyšlo). Co se dá dělat, začínám tedy zase zezadu, ale ambice jsem dnes žádné beztak neměl, tak to alespoň pojmu jako takový hodně kvalitní trénink. V úvodních kilometrech během nabírání nadmořské výšky směrem na Kozmice dojezdí několik lidí a nakonec skončím v docela velké skupince, která se posléze připojí k ještě jedné zhruba stejně velké skupině před námi, což ve výsledku znamená zhruba tak 40 lidí a tedy slušné vyhlídky na dobré svezení. A hodně dobré svezení to skutečně bylo, co Vám budu povídat, na čelo jsem se nepodíval ani náznakem a jelikož jsem se pohyboval spíše v zadní až ocasní části skupiny, tak i na gumě jsem si několikrát pořádně zaskákal, na ocase se pogumoval a těšil se na první větší kopec, že se tam zkusím posunout trochu dopředu. Ale ouha, i když se mi jelo docela dobře, nohy po předchozí tréninkové zátěži ani moc nebolely a tepy přitom litaly vysoko (v kopcích nad 190), tak v kopcích jsem se nikam moc dopředu neposunul a naopak měl co dělat, abych se udržel. Tak to trvalo první dvě kola a při nájezdu do třetího se to někde o kus přede mnou trhlo a já tam nebyl. Ale zase tak moc si to nevyčítám, ne že bych tam nechtěl být, ale nějak na to prostě dnes celkově nebylo. Ještě cca 5 km se snažíme ty před námi stíhat zpět, ale je to marné, je to marné. Zůstává nás pospolu asi 15 odpadlíků, ale i tak je to pořád docela velká skupina, která zaručuje jakž takž svižné tempo po rovinách, naproti tomu kopce už nemusím jezdit úplně na krev a pár dalších odpadlých

jednotlivců přitom ještě i tak dojedeme. V posledním kole je vidět, že na ostatní začíná doléhat krize, resp. že jim asi vesměs dochází pití a tady se uplatňuje výhoda mé třetí lahve. V kopcích už najednou jezdím čelo a na horizontu mívám často i pár metrů náskok, což dává relativně dobré šance na dojezd, který je nahoře na asi 3 km kopci. Hned v jeho první třetině se snažím rozjet selektivní tempo, nikoho (možná až jednu dvě výjimky) to sice neselektuje, ale ani mě nikdo nepředjíždí, jen jsou navěšení za mnou a čekají, jak pojedou nebo nepojedou dál. Před vesnicí stoupání na chvíli povolí tak schválně nezrychlují a vyčkávám, co kdo udělá a skutečně, dva se tlačí dopředu a začínají rozjíždět tempo, tak skáču tomu druhému do háku a jakmile se to asi 250 m před cílem zase trochu zvedne, jdu do toho a sunu se přes ně zase zpátky do čela, asi 70 m před cílem se otáčím a je to dobré, náskok je to dostatečný, takže v cíli celkem s přehledem první místo ve skupině, i když tedy na 196 tepech (průměr 170). Výsledný čas je 2:56:13 h a průměr na kopcovitějším okruhu 34 km/h, takže velice slušné svezení, i když v zadní části pole – celkové 95. místo z celkem 176. Celkovým vítězem se stal Radovan Doležel z AC Sparta Praha v čase 2:29:31 h před Václavem Nežerkou z LAWI - Author Teamu a Oldřichem Novotným z CK Příbram. Co mě však dostalo ze všeho nejvíc a co jsem si nechal jako takovou třešničku na závěr, tak to byla celková atmosféra závodu. Trasa závodu vede celkem přes šest vesnic - Kozmice, Teplýšovice, Kochánov, Okrouhlice, Boštice a Soběhrdy a tyto obce celou událostí naprosto žijí (ještě se líže i okresní město Benešov, ale jen po kraji katastru a mezi zastavbu se zde prakticky ani nezajíždí, a pak je tam dole ještě malá obec Bedrč, která ale závod tak neprožívá), podél trati (zpravidla před místní hospodou, v esíčku, na křižovatce či jinak společensky zajímavém místě) stojí špalíry lidí jako někde na Tour de France, jsou tu i nafukovací brány (minimálně na třech místech), všelijaké transparenty, diváci s řehačkami a vuvuzelami, děti na začátku obce mlátí kladivem do plechu – randál neskutečněj, u vrat stojí babičky a dědečkové a oběma rukama mávají a fandí, hraje hudba, v Soběhrdech jsou dokonce i oplocenky, komentátor, průjezdný bufet s kelímky s vodou a tak jako ve všech předchozích obcích špalíry diváků aneb snad každý, kdo na trase závodu bydlí a byl doma, se přišel podívat k trati. Přiznám se, že něco takového jsem u nás ještě nikde nezažil snad ani na fotbale či na hokeji, natož na cyklistických závodech. Ačkoli jsem se pohyboval někde ve druhé části pole, diváci fandili každému bez rozdílu v každém kole, neúnavně, fantasticky, bezprostředně! Po závodě jsem se ještě jel vyjet až do Teplýšovic (za mě subjektivně největší fandové, ale ani ostatní vesnice rozhodně nijak nezaostávaly) a tam stále stály ty špalíry (i když na trati už muselo být jen pár posledních jedinců), musel jsem si s nimi aspoň plácnout dlaní jako výraz uznání, že i u nás se na cyklistických závodech dá udělat opravdu pořádný bugr a v dobrém slova smyslu peklo na zemi! Tak za rok doufám znovu, už jen kvůli té fantastické atmosféře. Vždyť o výsledek v tomto případě nakonec skutečně zase až tolik ani nejde...

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ - POS

Camrda – Líná pr*el, holý neštěstí

Sezona 2013 je nenávratně v háji! Dnešní POS toho je důkazem, a to i přesto, že bylo překrásné počasí. Na start se sjíždí drtivá většina ze současné špičky, takže neočekávám, že se v balíku udržím víc jak pár km. To mě ale opět neodradí od toho abych na startu stál kousek za Dreamerem, který to jistí z první lajny. Diablo nám promluví do duše, upozorní na autobus, řekne, že s vlajkou mávat nebude a je odstartováno. Není to až tak špatný ptž na rovince ke hřbitovu se mi daří v balíku zakotvit kousek za čelem, říkám si dopředu, dopředu, za chvíli je první brdek. Ve sjezdu se mi daří do úplného čela dostat, je tam skoro celý Lawi a já. ... Neuvěřitelné! Samozřejmě v prvním brdku přijde nástup a jdou přes mě snad všichni, ale nijak nevětrám a na rovince se snad úplně bez námahy dostávám zase k čelu. Pověstný dvojbrdek mě zase pošle do zadních pozic a návrat k čelu už stojí hodně sil. Jedu do prvních kostek, celkem zepředu. Nejdřív mi přijde, že si pozici držím, ale pak už jen vidím jak mě míjí jeden borec za druhým, cítím, že mám, kde brát, ale nechce se mi šahat úplně na dno. Někde vzadu slyším hlásek, který mi našeptává, že mě čekají ještě 4 rundy. (Tytam jsou časy, kde jsem takovýhle situace řešil totál na punk (rozuměj – řešil jsem naplno to co je teď tady a ne co bude za 5 km)).

Každopádně nahoře na kostkách jsem na chvostu a když vyjedu na rovinku, celkem drsně zjistím, že jsem se měl dnes raději vypravit s dětma pouštět draky, to by mělo větší úspěch. Nadávám si do ..., ale nedá se nic dělat balík je 100 m přede mnou a já mám co dělat, abych jel rovně. Podobný osud jako mě, stihnul ještě jednoho hodně mladého klučinu z SP kolo (letným pohledem jsem zkouknul, že tam měl ještě juniorské, nebo kadetské převody) a jednoho Dextra. Zanedlouho sjíždíme dalšího borce. Nakonec jedeme ve 4. Nevím proč, ale všichni mají tendenci jet totální kolotoč. Nejsem sice úplný odborník, ale přijde mi, že kolotoč v tom pravém smyslu si může dovolit jet naprosto sehraná skupinka vyzrálých cyklistů na pokud možno rovné silnici s dobrým povrchem. No prostě mi to nějak nesedlo a na špicích jsem zůstával trochu dýl, ale přišlo mi, že i mladý klučina z SP kolo se k tomu staví rovně, ale zbytek to v mých očích tak nějak šidil. V dalším kole ztrácíme po kostkách klučinu, to mě zamrzelo, protože vím, že na těch špicích nechával všechno. Až začne za pár let vzadu vozit 11z, tak z něj bude pan Cyklista. Klučinu ztrácíme, ale nabíráme dalšího odpadlíka z balíku. Střídáme tak nějak všelijak a skupinka mi moc nesedí. Nějaké 2 – 3 km před cílem se však začnou dít věci. Dvojice borců s číslem UAC si evidentně začíná hlídat jeden druhého a na rovince to chvíli vypadá, že snad budeme stát jako při olympijském sprintu na dráze. V duchu si myslím - tak buďto na to mám, nebo na to nemám. Já osobně vím, že na to nemám, tak jdu na špici, protože ještě chvíli bychom tam takhle postávali a smetl by nás druhý balík. Každopádně spolu všichni jedeme do cílového kopce a mně se ani za nic nechce zvedat zadek. Z výše uvedeného vyplývá, že budu muset ještě hoodně potrénovat tak, aby se moje pozadí stavělo mnohem ochotněji k razantnějším nástupům. V opačném případě budu odsouzený objíždět časovky a skupinové cyklistiky si užívat na dýcháncích v Kolodějích, což taky není úplně špatný. Jinak skvělejší závod, s dobrou organizací a skvělou oranžovou partou.

Čespa – stále se mám co učit...

..... v posledních měsících jsem se na silničku moc nedostal a objížděl spíš MTB závody. POS byl pro mně vysněný den se závěrečným složením cyklistické zkoušky za tuto sezónu. Po předchozí domluvě s Kolíkáčem jsem nejdřív nastoupil a objel MTB kritérium v orange drezu, kde se nedalo moc taktizovat, jelikož stále nemám natrénované kopce a mých 85kg vyvést na vrcholek je dost bolestivé. Sice do posledního výjezdu jsem přijížděl první, ale... nakonec bylo z toho třetí místo. Pak přehodit myšlenky na krásných pět okruhů, před dvanáctou se postavit do správného balíku a je tu start. Nevím kde a ským jedu, ale držím se v druhé třetině balíku a cítím se fajn, první brdek, vesnice a za ní se cca pět míst předemnou se dělá díra (už vím, že není dobré se držet takle v balíku vzadu), nastupuji s domněnkou, že balík sjedu, což v takle silném větru bylo nakonec nereálné a já zůstal sám. Kroužím další km a čekám na někoho, kdo si mně sjede, at se netrápím. Což se daří a já jášám, nebot potkávám Radima Skálu se kterým jsem dojížděl v sobotu Úvaly-sternberg-úvaly (cca 50km ve dvou) a sním se mi jelo super. Tady si vezl borce z DEXTRU a pár korálků, jelo se slušně a svižně i když né všichni střídali, pozbírali jsme ještě několik korálků a vydali se na poslední kolo, tam jsem cejtíl, že nohy už neposlouchaj a slabina kopců to jen umocnovala, kluci z DEXTRU vůbec nechodily na špici a pak přišel dvojbrdek, tam DEXTRÁCI využily nazbíranou sílu a vystřelily, já si vystupuji ještě z jedním borcem a začíná turistika do cíle. U hospody si slibuju, že nepůjdem ze sedla a do cíle si dojedem noblesně. Byl to nádherný závod s luxusní organizací a pro mně vysoká výzva s trénováním kopců do příští sezóny. V tomto víkendu se mi vryli jen názvy kopců (Vodslivy, dvojbrdek a cílovka v Hřebčiči)

Dreamer – Moje první Poslední šlápnutí - východní vítr je krutý

Na uvod se sluší říct že jsem s POS moc nepocítil, vcera Úvaly, večer "hudební akce" z které jsem plánoval že přijdu někdy k ránu. Nicmene Kolikac me v Úvalech nalomil a vcera to byla fantazie v nadhernem slunecnem dni. Mel jsem tak mensi dilema, ale v hlave jsem byl rozhodnuty ze preci jen dorazim :) Takze hudebni akce byla bez alkoholu, pil jsem jenom vodu, i tak to stalo za to, ono ty vyplavene endorfíny z Úval ten alkohol trochu nahrazovaly :) Spat jsem sel v pul ctvrte rano, probudil se v pul devate, nasnidal se, jeste na chvili zalehnul a v pul jedenacte jsem uz sedel v aute a miril s kolem smer Hrebec. Registrace, jdu zpět do auta, je docela zima, takže je pul dvanacte a ja sedim a zivam ve vyhratem aute. Ale co, je konec sezony, snad neodpadnu hned v prvni kole Rozjizdim se asi na

10minut, jenom k tomu rozbitému sjezdu, který už je docela opravený a zase zpatky. Tím si ale neprojeďu hlinu která následuje na silnici, ale to pak hlasi Vsid že je třeba na to dávat pozor. Na startu proti sobě velká konkurence. Stavím se na celo, se mnou je tu Camrda, tak přesně jen je tu někdo komu to docela líta a nebudu v tom sám. Za námi Míra Zbuzek. A je tu start, vím že kdybych se normálně vyspal, tak by mi to dneska šlo, navzdory že jsem včera najel skoro 150 km. Jede se hned docela srot nebo mi to tak aspoň přijde, berte na vědomí že mé dojmy jsou výše zmíněnými událostmi trochu zkrácené :) Dost lidí mě předjíždí, do sjezdu jdu spíš opatrně a tak se propadam na konec balíku i když pár lidí asi odpadlo hned na startu. Před Makotrasou se mě ještě ptá Míra Zbuzek že jsem nějak vzadu :) Po ostře levo se hned dělá v balíku díra, kterou si sjíždím ale stojí to dost sil. Ale tak co chci, když se pohybuju na chvostu a přede mnou je tak 10-15 lidí slabších než já, kteří dělají a budou dělat díry. Foukalo hodně od východu takže po kostkách v Hřebci bylo nutné vždycky jet lajnu, jinak se dělaly díry. Takhle jsem jich za první tři kola zalepil asi tak 10, někteří borci jako tuším Lukas Vitek z Dexteru to tam brali hrozně prestižně a na krev, já jedu lajnu, ale ne jako dement úplně ve skarpe, takže tam mám malou mezerku vpravo ode mě a on se tam začne zezadu cpát až to hrozí kolizi. To mi vadí tak na něj zarvu at mě tam pustí a on jen škodolibě řekne že proč by to dělal, přitom v haku jsme jeli oba, jenom já ho neměl tak "dokonalý". Tak si užil svých pár vterin slavy, předjel slapku, pak mu doslo, já zalepil jedenactou díru a narozdíl od něj v balíku zůstal :) Ve 4. kole mi to na kostkách poodjelo a už jsem nezalepil, holt to sjíždění v předeslych kolech si vybralo dan. Předjel jsem pár lidí ale nikdo moc spolupracovat nechtěl tak jsem jel dál naplno, protože balík vždycky před Hostouní podél toho potoka zvolnil. A vyplatilo se, v Belokách jsem si sám, proti větru dojel celí balík! Ale zase to stalo mega sil, takže jsem věděl že páte kostky budou asi konečná. A taky byly, tam to prostě už neslo když za celý průběh závodu jsem jel v prvních dvacítce asi tak 2 minuty :) Nastěti se mnou odpadli i starí známí Vitek Novák z CFC Kladno a L. Sedláček, takže s nimi jsem dojel i poslední kolo, jeli jsme tak aby nás už nikdo nesjel, na nějaký spurt už síly nezbyly. PRS a POS jsou specifické závody kde rozhoduje každý detail a zvlášť na větru co dneska byl to bylo o tom kdo se udrží co nejvíce vpředu a na to jsem lokty dneska neměl, hlavu jsem si před závodem nastavil jinak a podle toho jsem zajel. Po závode rychle do auta a domů, sledovat krásné destive MS v Itálii, co tam tam dali za počasí z Hřebce!

Kolíkáč – 4 okruhy a dost!

Poprvé na závod dodávkou s Kaprem, nejdříve posilovna se značkami, vyzvednout v Kladně a rozmístit je na ta správná místa. Projel si okruh na zahřátí, fouká pěkný vítr, ale nakonec jen krátký-krátký a návleky na ruce. Na návsi již pěkná tlačenička, ale jsme domácí, tak se narvat do první lajny. Viky hučí do Kapra, že plánují únik hned po startu, Kapr nejdříve se k tomu moc nemá, ale 2 minuty do startu a už se mu chvějí nohy a souhlasí. Prásk, Viky vystřelil jak raketa, snažím se držet těž přední linie a vidím, jak se Kapr gumuje za Viky společně s Kobíkem a ještě to stíhá Svobodin. Pekelný bočák ke hřbitovu již nedokáže zformovat balík ke stíhací jízdě, našťastí já se o to pokoušet nemusím. A pravidelná lokomotiva Sweepák Jirka Sekera tam má Vikiho, tak je asi rozhodnuto. Zezadu se přibližuje růžový bijec Vitas a má snahu to sjet a před Hostouní to tak i vypadá. Ale přece jenom technický průjezd více nahrává časovkářské čtyřce před námi, než nesourodému balíku. Ještě je zahlédneme před Běloky, ale vypadá to pro ně dobře, jen vydržet. S Myšákem to glosujeme v závětrí balíku, jaká je to paráda, když je týmový hráč v úniku. Jede se mi překvapivě dobře, po té včerejší řezbě jsem to čekal horší. Kostky nás vždy trochu oslabí, ale jinak se jede pravidelné tempo, všichni jsou jakoby smířeni, že o vítězi je rozhodnuto a že se bude jen bojovat o další body v hromadném spurtu. Párkrát se protočím a přibrzdím na špici a začínám sprádat plány na konec, že bych konečně mohl vyžrát na tu cílovou vlásenku okolo Konzumu. Ale není mi souzeno, v posledním okruhu se zničehonic dostavuje vesmírná posázavská únava a dvojhrb za Běloky pěkně vadnu. Tý brďo, to snad není možný, ujíždí mi to a nejsem schopen nic dělat... Záchranou je následný sjezd a prudká levá, kde přesně jen je balík pomalejší než jednotlivec, a tak průjezd přes lidický památník si již zase hová v balíku. Ale bohužel mi to jasně ukázalo, že závěr bude zase jen o dojetí a vyškrobání se k té prokleté cílové hřebečské lajně... Ale na to se zapomíná, body do CKKV jsou a celkové zlato pro rok 2013 by nemělo uniknout, Kapr zajel parádně, v cíli září na všechny strany,

tohle se mu prostě povedlo! Ale jedničku zaslouží všechny Šlapky na startu naší podzimní klasiky, vidět zase třeba Souseda, Robina, Quita, Lemonda v závodním, to hrálo u srdce.

Mirek – Poslední šlápnutí v prvním balíku

UAC Poslední šlápnutí- pro mě to bylo i poslední šlápnutí v prvním balíku, na jaře už pojedu s dědkama Na startu celkem vepředu, takže neodpadám tradičně už na rovince kolem hřbitova, funí zleva, já hobluju poctivě pravou škarpu, trochu se to natahuje, ale stoupání k Hostouni v klidu přežívám. Dvojrbrdek za Bělokama už se cedím dozadu, po sjezdíku směrem na Hřebeč vepředu Lawi nastupuje a letí se, já s Dreamerem vzadu dost dlouho lepíme malou díru. Pěkně jsem si tam dával a tak konec úvodní rundy nahoře na kostkách vystupuju, nemám na to. Pak půl kola solo, vytáčím nohy a čekám na někoho zezadu. Přijíždí Petr Šťastný ještě s jedním, ten ale nestřídá, po půl kole ho posílám dopředu, ale že prý to jede jen jako trénink, což jsem nepochopil, tak to dál taháme se Šťastným jenom ve dvou. Někde ve třetím kole nás dojíždí Radim Skála groupe, tak je nás kolem deseti, ale moc se nejede, lidi moc nechtěj střídat, hlavně borec v FDJ dresu na špici nejde a vždycky nechává odstupujícímu ze špice před sebou díru, tak je to dost neurovnané. Ani si nedávám, jedu to jak svižnější trénink, netrpím. V pátém kole v brdku před Hostouní za to trošku беру, ve třech skupině odskakujeme, ale když chci před sjezdem do Hostouně vystřídat, tak zbylí dva svěšují nohy, tak se necháváme zase sjet. Ve dvojrbrdku za Bělokama za to bere dvojice z Dexteru, pak já s Radimem, dost se to natáhlo, po sjezdu ještě dávám delší špic a je nás asi o čtyři míň, do spurtu jediné dobře. Chvilí střídáme, před cílem už se vyčkává. Po nájezdu do cílového kopce za to hned bere Veselý čímž mě překvapil a nebyl jsem schopný zareagovat, už u hospody má slušný náskok a už ho nesjedu, druhý flek ve skupině ale hlídám přehledem. Celkem 40.místo z asi 70.lidí Čas už jsem tu zajel lepší, ale dneska hodně foukalo, spolupráce nic moc, tak to líp nešlo.

Radim - jedna včas nezacvaknutá tretra

V neděli 29.9. bylo v Hřebči za letištěm na programu Poslední šlápnutí (POS) alias rozloučení s hromadnými závody (pravda, ještě se jede příští sobotu Tour de Brdy, ale to je sám o sobě tak trochu extrém). Zároveň se jednalo o předposlední díl seriálu UAC a poslední a tedy rozhodující díl poháru CKKV Svijany Cup, ve kterém jsem hájil průběžné třetí místo v kategorii B (30-40 let). Ze Sokolů dorazil kromě mě ještě Přemek a naopak překvapivě nedorazil Ondra, který hájil druhé místo ve stejné kategorii. No asi tu medaili domů přivést nemusí...Počasí bylo slunečné, teplota na konec září slušná (krátký-krátký bez vesty jen s návleky na ruce, kolena a tretry) a zajímavý byl i poněkud netypický východní vítr, protože většinou tady fouká od západu. Trasa závodu tvoří jakýsi před větrem prakticky nekrytý trojúhelník, takže na své si tady závodníci přijdou takřka vždy a rozdíl byl tentokrát v podstatě jen v tom, že dlouhá rovinka z Makotřas do Hřebče byla tentokrát s větrem do zad a naopak pekelná s nepříjemným prudkým větrem šikmo zepředu byla hned první část okolo hřbitova z Hřebče do Hostouně. Ve druhé části trojúhelníku pověstného v minulosti neskutečnými dírami (nejeden jezdec se odtud vracíval smutně s kolem na rameni) se nyní skvěl nový povrch nebo alespoň poměrně čerstvé a relativně zdařilé zahlazené záplaty, což potěšilo. Naopak pověstné kostky ve výjezdu skrz cílovou Hřebeč nedoznaly žádných viditelnějších změn a pokud ano, tak jediné k horšímu. Na rozjetí jsem si dal jedno kolečko a na startu před hospodou v Hřebči jsem stál hned za Přemkem v odhadem asi 50 členném balíku, sluníčko svítilo, vypadlo to dobře, ale co naplat, po startovním výstřelu se mi stalo něco, co už dlouho ne, a sice nemohl jsem zaboha nacvaknout kufr tretry do pedálu. Návlek přes botu byl asi nějak blbě shrnutý a prostě jako nešlo to a ne a ne. Valil se přese mě jeden soupeř za druhým, docela jsem zuřil, ale tím to bylo spíš ještě horší. Asi 150 m po startu se mi to konečně podařilo, ale to už přede mnou zívala hodně velká díra a do toho ten hnusnej protivítr, ve kterém šlo spíš o to se vůbec udržet na silnici, než si to doskakovat. Prostě vstupní podmínky zlé až nedobré. Zkousím stahovat co se dá, tepy okamžitě okolo 190 a dávám si to poctivě, pár lidí sice dojedou, ale buď mi ani neskočí do háku, nebo sice skočí, ale střídat nechtějí. Ve sjezdu do d'olíku něco stahuju (na mostku mi na asfaltové bouli ustřeluje v plném záběru zadní kolo asi o 0,5 m do strany, ale mám to celkem pod kontrolou, jen se leknu) a při nájezdu do prvního kopce si dokonce i tak říkajíc líznu konce balíku, jenže sotva tam dolítnu, tak jak to vepředu drtí, tak se to zase začne hned natahovat za nimi a to je můj konec, na to po předchozím

intervalu už nemám. Pár jedinců se ale o kus dál přede mnou vytrousí taky, a tak si jich postupně pár sjíždím až jsme asi 4 nebo 5, ale jsou to všechno příchozí a po hříchu jak ve větru střídát, to z nich ví jen jeden a ostatní se to učí za pochodu, což k plynulé stíhací jízdě zrovna moc nepřispívá. Přesto si to během prvního kola trochu sedá a až na ten první úsek na bočáku, kde se někteří chovají vysloveně zmateně a nenechají nás po vystřídání se za ně zase schovat, už to docela jede. Každopádně jsme rychlejší než odpadlí jednotlivci i dvojičky, takže během druhého kola sem tam i někoho dojedeme (např. ve druhém dvojkopci Michala Rydvala alias Čespu z CK Vinohradské šlapky, se kterým jsem předchozí den dojížděl z Ratají do cíle v rámci Mistrovství vesmíru) a počet lidí ve skupině různě kolísá podle toho, kolik lidí jsme nabrali a kolik naopak zase spadlo (o to se starám v prvních dvou kopcích na okruhu hlavně já, naopak třetí kopec na kostkách v Hřebči mi tradičně moc nejde a v něm jsem rád, že se tam aspoň nějak udržím). Na začátku třetího kola se karta konečně obrací trochu k lepšímu a my dojíždíme trojičku, ve které jsou i zkušený Míra Zbuzek (CK Záluží) a Petr Štastný (Dexter Cycling), takže střídání ve skupině od té doby dostává už trochu smysl a je to znát, zvláště když dojedeme ještě další dvojiči s dalším jezdcem Dexteru - Kotem. Konečně to začíná k něčemu vypadat a poprvé tak přestávám litovat zpackaného startu, protože když je tady Míra, tak to prostě není špatná skupina a dost možná i kdybych odstartoval bez problémů, tak bych někde tady nakonec skončil po odpáráni z hlavního balíku stejně. Zbytek závodu už mě docela baví, střídání sice není kolikrát úplně ideální, ale celkově to docela jede a užívám si po čase zase té rychlé závodní cyklistiky, i když o vítězství už samozřejmě nikdo z nás nejede. Ale aspoň dojíždíme docela dost jezdců z druhého balíku o kolo, z našich kategorií A a B už však bohužel nikoho. V posledním kole se to v kopcích trochu přiosťruje, před Hostouní se trhá Míra s dalšími dvěma, ale pak naštěstí moc nejedou a sjíždí se to zase dohromady. Ve dvojbřdku za Běloky nastupuje dvojice z Dexteru, Mírek, já a jezdec FDJ (Hejduk) po nich jdeme, nahoře to ještě Míra krásně podrží, až jsem najednou zase přes 190 tepů a hlavně po zatáčce na rovinku potáhne úplně nádhernou špici. Naštěstí mu po sjezdu jedu zrovna v háku, tak to pro mě není nic hrozného, ale být v pozici jezdců za mnou bych už být nechtěl, tam by mě to už moc bolelo. Nakonec se nás sjíždí těch pět jmenovaných plus Libor Veselý a víceméně bez nějakých dalších velkých komplikací přijíždíme na začátek kostek pod kopec, kde za to trochu nečekaně bere hned dole právě Veselý. A to jsem nechtěl, spíš jsem si představoval, že ty kostky přejedeme ještě v klidu a spurtovat začneme až někde na asfaltu u hospody, ale tohle byla trochu čára přes rozpočet. Spurtovat na kostkách neumím, zadní kolo cítím, jak mi nadskakuje a prokluzuje, tak si zase sedám, ale to už mi všichni ostatní ukazují záda. Na asfaltu pak ztrátu sice trochu stahuju, ale nikoho už nedoжду. Škoda, docela jsem těšil na spurt bok po boku s Mírou, příp. s Dexteráky, protože to všechno byli mí přímí soupeři z kategorie, leč nezadařilo se. V cíli mi pak ještě Míra říká, že to byl jeho poslední závod v kategorii B a že příští rok už pojede v C za dědky, tak o to víc mě to mrzí, přece jen těch vyhraných spurtů s ním moc nemám a tohle mohla být taková hezká rozlučka. Takhle na to budu muset čekat nejmíň aspoň další dvě sezóny... Dosažený čas 1:40:58 h (průměr 34,17 km/h) i odstup na vítěze 0:11:10 h je nakonec můj nejlepší na této trati, takže tak hrozný to zase asi nebylo. V celkovém pořadí to stačilo na 44. místo z 71 (v kategorii B na 34. z 44), což už tak dobře nevypadá, ale sokolské barvy podržel tentokrát Přemek, který svůj druhý závod v hodně zkrácené sezóně zajel v rámci možností výborně a s časem 1:34:17 h (průměr 36,59 km/h) obsadil jako příchozí celkové slušné 26. místo. Zvítězil Václav Nežerka, který dosáhl času 1:29:48 h (průměr 38,42 km/h), olympionik Jirka Ježek byl pátý. A jak že to dopadlo v celkovém poháru CKKV? No dá se předpokládat, že jelikož mně se při plné účasti ve všech šesti závodech nejhorší výsledek škrtá a řada soupeřů plný počet závodů nemá, tak jich půjde několik přese mě (určitě Novák a asi i někdo další za LAWI), takže nakonec tipuji své obligátní 4. - 5. místo v kategorii (jako v předchozích letech), ale to se asi stejně dozvím(e) až na jaře, protože vyhlášení má proběhnout až příští rok na časovce v Bášti a do té doby už stejně každý zapomene, co vlastně bylo...

TOUR DE BRDY

Kolíkáč – Pódiová orange přehlídka

Naposled letos připíchnout číslo a uslyšet v sedle kola to omamné slůvko START! Dole krátký, nohy už pomalu zarůstají zimní srstí, nahoře letní dres a návleky, kolikrát ještě letos? S Kaprem se tlačíme dopředu, tušíme, že avizovaný ostrý start ani neproběhne a hned se povalí do prvního kopce. A je to tak, kdo zaváhal, již nemá šanci pozorovat zaváděcí vozidlo. Úzká lesní silnička je nám malá, vyjeté koleje a uprostřed zlověstné chrastění šterku, ale v hlavě mám jen závod, nějak neřeším defekt, materiál, že to dostává pěknou nakládačku, uviset pokrevního bratra Kapra, to je moje zaklínadlo. A zatím se daří, první kopec se nejede až takový šrot a následný sjezd též zvládneme bez problémů, i když trochu dopředu by to chtělo se natlačit. S Mirkem to glosujeme, ten mě upozorňuje, že další kopec z Nové vsi již bude dělit, ostrá pravá a jde se na to. První hup jsem vylítl s nimi, pak menší narovnaní sklonu, kde je to „sama jama“, pár jsem jich vymetl, oči upřené do asfaltu a najednou, když je zvednu, vidím, že Kapr má náskok dobrých 20 metrů! Tak to jsem prováhal, teď to již pěkně bolí, okolo mě ještě prolítne Pepa Vejvoda, ale nemám šanci ho háknout, rozhodující síto prosévá opravdu důkladně. Ale snad to nebude tak špatné, okolo mě Svobodin, skvěle jedoucí Štěba, Salo, Standa Vohník, Miloš Tóth, Petr Hovorka, Jirka Říha a další, no prostě grupa úplně stvořená si to pořádně užít! Ale červík hlodá, Kapr, Pepa Vejvoda, Míra Kakač, Honzis před námi, škoda, najet v předních pozicích, možná, možná ... safra člověk asi nikdy nebude spokojený! Teď to mydlíme do Obecnice, díra nedíra, není prostoru se napít, najíst, oči vytřeštěné navrch hlavy, hlavně netrefit nějaký smrtící kráter. Jízda ve skupině vlastně moc výhodou není, ty díry se nedají ukazovat, jedeme rozházeně po celé šíři silnice. Průjezd přes Obecnici, konečně lepší asfalt a trochu času nakrmit dutinu břišní a další kopec před námi, sjeli jsme si Prochara, naopak Svobodin se s námi loučí, ze zadu ještě přilítli bikeři, to čelo nešlo hákovat, ale další jsou již povolnější a lezou nám na špic, moc se nestřídá, což je škoda... Štěba mě pucuje, že jsem zase zalezlý vzadu, tak párkrát si tam taky vlezu a potahám. Z Lázu na Nepomuk odpadají další kusy, já se soustředuji na Standu Vohníka, vypadá to, že soupeřů v naší kategorii 40-50 asi před námi moc není, kdoví jestli tam někdo vůbec je! U bufetu někdo přibrzdí, já mažu dál, když jsem nestavil na Beskydu na Kasárnách, tak přeci to tady musím vydržet. A přichází další pekelná část, asfalt pochybné kvality se postupně mění na šterkovou cestu a sjezd od Trokavce to je již mazec největší, okolo cesty stojí postavičky spravující defekty, mez nimi i fotící Honzis, no úplná apokalypsa, mračna prachu se zvedají okolo nás, kamínky jen odstřelují a Standa mi odjíždí! Konečně na asfaltu, zdá se, že jsem měl pěkné štěstí a kolo drží na 120 psech. Tak hurá za Standou, ten se dal do kupy s Petrem Hovorkou a Milošem Tothem a to nevěstí nic dobrého. Navíc je tu zase rozmydlený sjezd, navíc ve stínu lesa a tak díry nejsou moc vidět. Ale i to jsme překonali a ve stoupání ze Skořic se k nim konečně přibližují. Cítím se dobře, chtělo by to ten závěr nepodělat, teď se již na špici nikdo moc nehrne, každý šetří síly na závěrečné kostky a spurt. I když Standa je hodně aktivní, asi má motivaci na domácím závodě. Cedula Strašice, ostrá pravá a kostky jsou tu, jsou asi horší než ty prášilské a navíc jsou do kopce! Čekej, čekej, buď trpělivý a skákej do háků, ale když za to vezme Petr Hovorka takovým způsobem, že nejsem schopen reakce, tak se musím soustředit přímo jen na Standu, ale i ten mi centimetr po centimetru pomalinku odjíždí. Safra, to není dobré, ještě se chlácholím, že na asfaltu si ho doskočím, navíc skvěle zafandí Kapr, ale bohužel asfaltový úsek již není tak dlouhý a Standa si ten náskok uhájí. Velká, velká škoda, protože nakonec jsme jeli opravdu o zlato v naší kategorii, nedá se nic dělat, gratulace letí do Sparta cycling academy Hned za cílem mě ještě d'obne vosa do spánku, ale to nemůže zkazit to orange pódiové opojení, vždyť Kapr bere zlato i na svých historických contíkách a Ivča stříbro. Navíc asi poslední pokec se známými před zimní pauzou, no nechce se letos moc končit, kdo ví, co bude za rok?

Mírek – Super zakončení sezony

Tour de Brdy- nějak se mi podařilo uviset úvodní brdky a tak odpadám na 12.km ze Zaječova na Obecnici a to hned na začátku kopce, tempo profíků ze Sparty, Whirlpoolu jaksi nemohu akceptovat. Někjak to doplácám za Obecnici, v kopci za vesnicí se snažím pomoci Jirusovi na bajku, zatím pořád v nějaké skupině, ale za Lázem na 31.km se to trhá, čelo skupiny odjíždí a pak víceméně už za svoje.

Přepínám do modu „bajkový závod“ a jedu tempo, občas se s někým potkám, ale o spolupráci to na téhle trati není. Terénní vložka od Padrt'ských rybníků do Trokavce našťestí bez defektu a že jich tam bylo, v Trokavci mě dojíždí tři bajkeři, s těma by to chtělo jet do cíle, ale rozsekaný sjezd do Skořice s nima nedávám. Pak nabrali jednoho silničáře, jedou ve čtyřech, já za nima pořád 20-30s, ale už není síla je dorazit, pořád se stejným odstupem za nima jedu 10km až do Strašic. Před kostkama taktizují, tak je na moment dojíždím, ale v cílovém brdku mi to zase odjíždí. Nakonec 27.flek z asi 80lidí, oficiální čas 2:02:45 (asi to měřili až od ostrého startu), odstup na prvního 17 minutek. Závod parádní, krize z Krále a Sudet je pryč, bavilo mě to od startu do cíle, v cíli pokec se známými, super zakončení sezony.

Radim - jeden velký masakr na závěr sezóny

Ačkoli jsem se po předloňské zkušenosti s tímto závodem zařekl, že už nikdy více (2 defekty), stál jsem letos na startu opět. Faktorů bylo několik - počasí se stále jakž takž drží (teploty už nic moc, ale aspoň je sucho), po perném týdnu v práci jsem si potřeboval trochu pročistit hlavu, čas byl, takže nakonec proč ne, že? Na rozjetí beru krátký-krátký plus komplet návleky ruce-nohy-tretry (jako minulou neděli na Posledním šlápnutí), ale už po 5 km kolečku je mi jasné, že takto to dnes nepůjde. Zastavuji tedy ještě jednou u auta a doplňuji své vybavení o vestu, čapku přes uši a dlouhé rukavice. A hned je o poznání lépe. Na start přijíždím až asi 5 minut před, ale lidí tu na silniční verzi není zase až tak moc (odhadem něco přes 50), takže nejsem od čela zase až tak docela vzdálen (bikerů, kteří startují pár minut po nás, je o poznání více). Trasa by měla být totožná jako předloni, tzn. 67 km převážně ve Vojenském újezdu Jince s asi 10 km úsekem v terénu, ale s možností objet to po 12 km objížděce nebo alespoň tak to uváděly propozice na stránkách UAC i pořadatele před závodem. Start je celkem v poklidu, po napojení na průjezdnou silnici mě akorát dost překvapí jezdec hned v první zatáčce, co se už tady vrací na trať z pangejtu a pošle mi to přímo do mé jízdny stopy, ale ještě celkem v pohodě. Na kraji lesa zadní řady tak jako předloni brzdí, zatímco první už akcelerují do mírného protikopce a právě tady mě to poměrně rázně eliminovalo. Je tu se mnou Igor Kubín, Hanka Doležalová, někdo ze Sparty, ale dojet zpátky se nám už nedaří. Následující první kopec je hodně nepříjemný, ale nakonec mě z původní skupinky přece jen vystřelí trochu dopředu spolu s Igorem a ještě jedním jezdcem a ve sjezdu do Zaječova dost stahujeme předchozí již také odtrženou skupinku. Následující kopec nad Obecnici je snad ještě krutější než ten první, regenerace ve sjezdu spíš žádná nebyla než byla, takže ačkoli se obě skupinky na úpatí kopce částečně spojily, hned se zase trhají do nových, navíc nás zezadu dojíždí nejrychlejší bikeři, kteří startovali nějakou minutku za námi, takže na trati je poměrně veselo a ne zrovna přehledno. Ačkoli z pohledu skupinky okolo Igora jedu většinu kopce spíš vpředu až na čele, kousek před horizontem si vybírám nějakou slabší chvílku a chytnu díru, kterou už nejsem s to si doskočit. Naštěstí mě zrovna dojíždí starý známý David Marek (Agro Kolín), tak to ve dvou zkusíme a snad i něco stáhneme, ale už je tu asi hlavní stoupání z Obecnice nad vodní nádrž Pilská a to rozdává zase úplně jiné karty. Davidovi tady odjíždím a před sebou vidím Igora, jak už má na dosah další skupinku, kde cítím, že by někde asi mohl a měl být i pan Zbuzek, tak to zkusím dojet, ale někde ve třetině stoupání mě totálně opouští nejen víra, ale hlavně i síly, tepy na maximum, krev vaří, je konec. Naštěstí mě tady dojíždí velká a patrně hlavní skupina bikerů, tak se nějak zmátořím a držím se jich zuby nehty, až doskočíme Igora a ještě někoho ze silničářů. Bikerská původně jedna velká skupina se ale postupně hodně láme na několik menších a mám co dělat, abych byl stále v její přední části. A další skupinka silničářů je přitom jen pár sekund před námi, chtělo by to ještě chvílku vydržet s těmi prvními bikery, ale naskakuje mi tam malá díra jako už několikrát předtím, ale teď už na to nějak nemám morál. Jen hodím okem po Igorovi, co on na to, ale ten jen praví „Hele nemůžu!“, já jsem na tom stejně, a tak kousek před horizontem nám to čelo hlavní skupiny bikerů odjíždí a my se můžeme zezadu jen smutně koukat, jak se spojují s tou zřejmě Mirkovou skupinou. Spojujeme tedy síly s další (druhou) částí bikerského balíku, který se ještě předtím roztrhal na několik dalších a pokračujeme ve složení zhruba 7 bikerů a 5 silničářů (z toho dva Spartani) už v poklidnějším tempu dále, takže mám konečně čas se z toho předchozího totálního šrotu trochu vzpamatovat. V jednom sjezdu najíždím na nějakou velkou nerovnost, kterou jsem neviděl, až mi to málem vyrazí řídítka z ruky a koutkem oka zahlédnu, jak mě opouští jedna z mých lahví Rabobank. Máchnu po ní ještě akrobaticky rukou, sice si na ní i sáhnou, ale nezachytím ji a musím se s ní tedy

nedobrovolně rozloučit. Naštěstí to byla ta menší – 0,5 l a ta stejně moc netěsnila, tak ale našťvalo mě to i tak. Za obcí Láz v táhlém výjezdu dojde k roztržení naší skupiny a překvapivě tu chybí Igor (nevím, možná měl defekt) i oba Spart'ani, ze silničářů tu tak zbyl jen jezdec s číslem 498 (Jiří Poster, Loděnice), se kterým po oddělení bikerské trasy zůstáváme sami dva. Ve sjezdu k rybníkům, resp. za jeho hrází, dojíždíme dvojičku Háček z Alltraining a Hejduk z FDJ, se kterým jsme dojížděl před týdnem ve skupině Poslední šlápnutí. Ve čtyřech se trochu lépe táhne, ale moc dlouho nám to nevydrží, protože kvalita asfaltu se rapidně zhoršuje, pokud se tedy ještě vůbec dá mluvit o asfaltu a v tom cesta přechází do šotoliny a následně i do takových větších šterkových kamenů. Okolo postávají defektíci jezdci a je jich tu fakt hodně - tvoří takový smutný cyklistický špalír, odletující kameny zvoní o ráfky, úzké pláště se smýkají po sypkém podkladu, rám se otrásá, sem tam okolo proletí nějaký biker s výkřikem „Pravá“ či „Levá“, no prostě masakr na druhou. A tu jsem teprve poznal krutou pravdu – žádná objížďka se nekoná a sjezd do Trokavce je tu v celé své kráse a pro všechny! Alltraining zpomaluje, FDJ defektí, takže zůstáváme s 498 opět sami dva. Musím poděkovat svým Conti GP4000S s nájездem cca 4000 km, že to všechno vydržely bez jediného škrábnutí, s Michelinama už bych asi stál taky u krajnice v řadě ostatních defektíciích a měnil bych. Vyhráno sice ještě není, ale skoro. V podstatě stačí přežít už jen rozmlácený sjezd pod Skořice, kde jsem defektí předloni, a bude téměř vyhráno. Jsou to rány jak o božím dopuštění, kolo zvoní, ale Contíky i ráfky drží. Ve druhé polovině sjezdu za sérií zvláště vypečených výmolů a děr stojí hned tři jezdci na jednom místě a hromadně mění. Jeden z nich mává, že potřebuje pomoc, pokud mě zrak nešálí, tak je to samotný Svobod'ák z Kolokrámu, tak zastavuji a dávám mu jednu svou náhradní duši. Snad byl s mou dvojitou lepenkou spokojený, i když zpětně je mi jasný, že majitel jednoho z největších našich cyklo-shopů asi nebude úplně zvyklý na takovýto použitý a opravovaný materiál. Tak ale dojel necelých 5 minut za mnou, tak to asi klaplo. Cenou zaplacenou za pomoc druhému je to, že mi pláchl můj soupeřník se 498, ale tak jako dnes už několikrát mi znovu pomůže skupina bikerů, kteří už tady zase jedou společně s námi a já spojuji síly s další jejich skupinkou čítající zhruba 7 jezdců a v této sestavě už to dotáhneme přes poslední stoupání až do konce. Kousek před cílovými Strašicemi dojíždíme 498 a právě včas, protože se blíží velké finále. K cílové rovině se přijíždí skrz bývalé kasárna po ukrutných kostkách, které by si nezadaly snad ani s těmi proslulými na Flandrech. Celý svět se začíná třást a situace se stává poněkud nepřehlednou, ale bikeři mají vesměs navrch, i když ne úplně všichni. Na asfaltu se pak karta trochu obrací, ale už je to vlastně stejně jedno, po 2:04:22 h (průměr 32,3 km/h) je tu cíl a já mohu konečně zkonstatovat, že mé nepovedené představení z roku 2011 je dnes definitivně napraveno. Kolo a hlavně pláště GP4000S zaslouží dnes absolutorium, protože tenhle závod je hlavně o defektech a nevyhrává zde vždy ten fyzicky silnější, ale řekl bych spíše ten šťastnější. A to já dnes byl. Při pohledu do celkových výsledků je více než zřejmé, kolik lepších jezdců dnes skončilo za mnou (Svoboda, Vojta Beran, Honzis, Vítek Novák ad.) anebo ještě jinak - celkem osm elit'áků v čele s vítězným Martinem Hunalem ze Sparty (čas 1:45:25 h) přede mnou a osm za mnou. To myslím hovoří více než výmluvně o náročnosti tohoto závodu a o potřebě mít zde i velkou dávku štěstí. I když to, jak známo, přeje hlavně připraveným. V celkovém pořadí to dnes vyšlo na 28. místo absolutně (z 86) a 8. v kategorii, v rámci UAC pak dokonce 16. místo absolutně (74 bodů) a 8. v kategorii, takže de facto výsledek roku! Tak ale samozřejmě to nepřeceňuji, byla to prostě jedna velká ruleta, která mi zrovna dneska vyšla. Každopádně léčba závodem zabrala, a to je dobře. A celkový denní nájезд 106 km i s vyjetím a sesbíráním 10 nových vesniček po okolí také potěšil, takže jediným negativem dne tak byla prasklá brzdová hadička PZ kola u auta, jak jsem následně seznal, ale to už je naštěstí úplně jiný příběh...